

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς

Ἀθῆναι 11 Φεβρουαρίου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 11

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ LEON LAMBRY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ Μαίρη μόνο ἀκουστὰ εἶχε τὸ Χαϊντεραμπάτ καὶ δὲν εἶχε ἰδέα πρὸς ποῖα διεύθυνση κατευθυνόταν, οὔτε πόσο δρόμο εἶχαν ἀκόμη νὰ κάνουν. Γιά μιὰ στιγμή ἔμεινε διστακτικὴ, μὴ ξέροντας ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ ρωτήσῃ τὸν Γιουγκάλ γιὰ ὅσα ἤθελε ἀκόμη νὰ μάθῃ· μὰ ὁ πολεμιστὴς δὲν φαίνοταν ἄνθρωπος διατεθειμένος νὰ νοίξῃ συζήτηση μαζί της· κι' ἄλλωστε δὲν ἔδειχνε νὰ γινώριζε παρὰ ἐλάχιστα ἀγγλικά. Προτίμησε λοιπὸν κι' ἐκείνη νὰ σωπάσῃ.

Ἐκείνη τὴν νύχτα ὁ πολεμιστὴς

Ἡ Μαίρη εἶχε συνέλθει. Εἶχε ἔνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα προτερήματα τῆς φυλῆς της, τὴν ψυχραιμία, ἀνεπτυγμένο σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ στὸ μακρὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ τους δὲν ἄφησε τὸν ἑαυτὸ της νὰ παραδοθῇ

ὁ πολεμιστὴς στὸ νὰ ποφεύγῃ κάθε κατοικημένο μέρος, τὴν ἔκανε γρήγορα νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ καταδίωξη τοῦ Ἰνδοῦ θὰ ἦταν δύσκολη ἂν ὄχι καὶ ἐντελὼς ἀδύνατη.

Ὡστόσο, ἀποφασισμένη νὰ εὐκολύνῃ μὲ κάθε τρόπο τὴν ἐρευνῆς, ἔσχιζε, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ ὁ Γιουγκάλ, ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ σημειωματάριό της καὶ ἀφοῦ ἔγραψε βιαστικὰ λίγα λό-

«Ἀντίκρουσε ἀπὸ μακριὰ τὰ τείχη τῆς μεγάλης πολιτείας.» (Σελ. 122, στ. α'.)

ἔβαλε τὴν αἰχμάλωτό του νὰ κοιμηθῇ μέσα σὲ μιὰ ἔρημη καλύβα, κι' ὁ ἴδιος πλάγιασε μπροστὰ στὴν πόρτα της γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια.

Τὴν ἄλλη μέρα ξεκίνησαν μὲ τὸ χάραγμα. Ὁ Γιουγκάλ προμηθεύ-
ταν τὰ τρόφιμα ποὺ τοῦ ἦσαν ἀπα-
ραίτητα, ἀπὸ τὴς διάφορες ἀγροικί-
ες ἢ τὰπομονωμένα χωριά· τὰ πόλεις
καὶ τὰ χωριά, ὡς καὶ τὰ μικρότερα ἀκόμη.

στὴν ἀπελπισία, ἀλλὰ σκεπτόταν
διαρκῶς μὲ τί τρόπο θὰ μπορούσε
νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἀπελευθέρωσή της.

Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ πατέρας της
θὰ χαλοῦσε τὸν κόσμο γιὰ νὰ τὴν
βρῇ· κι' ἡ ἰδέα αὕτη τὴν παρηγο-
ροῦσε κάπως.

Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ κατάλαβε
ὅτι ὁ Γιουγκάλ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ
τὴν σκοτώσῃ, ἦταν λιγώτερο ἀπελ-
πισμένη· μὰ ἡ ἐπιμονὴ ποὺ ἔδειχνε

για, ἄφησε τὸ χαρτάκι νὰ πέσῃ στὸ
μονοπάτι τοῦ μικροῦ δάσους.

Ἐκεῖ τὸ βρῆκε ὁ Κεσάμπ λίγες
ὥρες ἀργότερα ὅταν ἡ καλὴ τύχη τὸ
ἔφερε νὰ διαλέξῃ ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ
μέρος γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

Τὸ ταξίδι συνεχίστηκε χωρὶς κα-
νένα ἐμπόδιο. Ἡ Μαίρη εἶχε ἀρχί-
σει νὰ συνειθίζῃ στὴν διαρκὴ ἱππα-
σία καὶ στοὺς κόπους τοῦ ταξιδιοῦ.
Κι' ἔτσι ὁ Γιουγκάλ μπόρεσε χω-
ρὶς δυσκολία νὰ κάνῃ δυο-τρία μίλ-
λια παραπάνω κάθε μέρα.

Ὁ Κεσάμπ ποὺ εἶχε τὴν ἰδέα ὅ-
τι κάθε μέρα ἔκανε περισσότερο δρό-
μο ἀπὸ τοὺς φυγάδες, ἀποροῦσε σὰν
δὲν ἔβλεπε νὰ συντομεύῃ ἡ ἀπόστα-
ση ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' αὐτοὺς. Κά-
θε τόσο πιστοποιοῦσε ὅτι δὲν εἶχαν

αλλάζει κατεύθυνση, μ' ὅλο πού δὲν ἀκολουθοῦσαν ποτὲ τὴν δημοσίαν ὁδόν. Στὸ τέλος, γιὰ νὰ τοὺς προλάβῃ, ἀποφάσισε νὰ μὴ χάσμερὰν ἀσκοπα παρακολουθώντας τοὺς κατὰ βῆμα, ἀλλὰ νὰ τραβήξῃ ἴσια πρὸς τὸ Χαϊντερμπάτ, τὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του.

— Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ φθάσω μαζί τους, ἂν ὄχι καὶ πρίν, σκέφθηκε. Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦταν ἐξυπνὴ καὶ βοήθησε πολὺ τὸν μάγο στὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ του.

Πολλὲς μέρες ἀκόμη ἀναγκάστηκε νὰ ὁδοιπορήσῃ, καὶ ὅταν τέλος ἀντίκρουσε ἀπὸ μακριὰ τὰ τεῖχη τῆς μεγάλης πολιτείας, βαθεῖα εὐχαρίστηση ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του. Καὶ σύμφωνα μὲ τὴν συνήθειά του ἔκρινε ἀπαραίτητο νὰ πῇ τίς σκέψεις του στὸ ἄλογό του:

— Βλέπετε, Καραλά, εἶπε, εἶναι πολὺ εὐχάριστο πού φθάσαμε στὸ Χαϊντερμπάτ· μ' αὐτὸ μονάχα δὲν φθάνει. Μένει πῶς τὸ πιὸ δύσκολο. Καὶ τὸ ζήτημα εἶναι, πῶς σὲ λίγο θὰ μᾶς λείψουν καὶ τὰ χρήματα. Ἐέρεις πόσα μᾶς μένουν ἀκόμη;

Ὁ Καραλά δίχως ἄλλο δὲν εἶχε ψάξει μέσα στὴν τσέπη τοῦ ἀφεντικοῦ του, γιὰ τὸν κοίταξε μὲ ἀπορία μὲ τὰ μεγάλα μάτια του.

— Λοιπὸν, ἐξακολούθησε ὁ Κεσάμπ, μοῦ μένουν ἴσα-ἴσα-τέσσερες ρούπιες. Καθὼς βλέπετε δὲν εἶναι κανένας θησαυρός. Ἀμα τελειώσουν τί θὰ κάνομε;

Ὁ Καραλά κούνησε τὸ κεφάλι του σὰ νὰ παραδεχόταν· αὐτὸς ὅτι ἡ θέση τοὺς ἦταν κρίσιμη.

— Σκέφθηκα ἓνα πρᾶγμα, συνέχισε ὁ Κεσάμπ: ὅτι πρέπει τὸ γρηγορώτερο νὰ ξαναπιάσω τὴν παλιά μου δουλειά, τοῦ μάγου τῶν φιδιῶν.

Ἐχὼ κάποιο φίδι μέσα στὸ πανέρι μου, ἔχω καὶ κάτι ἄλλα μαγικά γιὰ νὰ χαζέψῃ ὁ κοσμάκης. Νὰ ἰδῇς, Καραλά, πού θὰ μαζέψουμε παραδάκια.

Μὲ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Κεσάμπ τὸ ἄλογο τέντωσε τὸ λαιμό του σὰ νὰ βιαζόταν νὰ προχωρήσῃ καὶ σὲ λίγο, ἄλογο κι' ἀφεντικὸς περνοῦσαν τὴν πύλη τοῦ Χαϊντερμπάτ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ἡ ἀπόφαση τοῦ Βραχμάνου

Ἡ ἰδέα τοῦ Κεσάμπ, νὰ τραβήξῃ ὁλόιστα πρὸς τὸ Χαϊντερμπάτ ἀποδείχτηκε ἐξαιρετική.

Ἐφθασε στὴν μεγάλη πολιτεία δυὸ ὥρες ἀκριβῶς πρίν ἀπὸ τὸν Γιουγκάλ καὶ τὴν αἰχμάλωτή του, μὰ

δίχως νὰ τὸ ξέρῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἥλιος εἶχε ἀρχίσει κιάλας νὰ γέρνῃ ἔφαξε εὐθὺς νὰ βρῇ ἓνα χάνι νὰ περάσῃ τὴν νύχτα του.

Ἡ τύχη, ἡ μάλλον ἡ Θεῖα Πρόνοια φαινόταν πῶς βοηθοῦσε τὸν Κεσάμπ. Γιατὶ ὅταν βρῆκε τὸ χάνι πού ἤθελε καὶ κάθησε ἀκουμπισμένος στὸ χαμηλὸ παράθυρο, κοιτάζοντας τὸν μεγάλο καὶ πολυθρόνο δρόμο, εἶδε ἔξαφνα δυὸ καθαλλάρηδες νὰ ἔρχονται.

Τὸν Γιουγκάλ τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως ἀπὸ τὴν στολή του, μὰ ἡ ἀπογότηυσή του τὴν πρώτη στιγμή μὴ ἦταν μεγάλη ὅταν εἶδε πῶς δὲν συνοδεύονταν ἀπὸ τὴν Μαίρη, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ νεαρή Ἰνδὴ.

Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ἐκπληξή ὁ Κεσάμπ ἀποφάσισε νὰ διευκρινίσῃ τὸ μυστήριον. Τὸ παράθυρο, ὅπως εἶ-

«Ξαπλώθηκε στὸ γρασιδί καὶ παραδόθηκε στὴ λύπη της.»
(Σελ. 114, στ. γ')

παμε, ἦταν χαμηλὸ. Ὁ μάγος λοιπὸν πήδησε χωρὶς δυσκολία στὸ δρόμο. Οἱ καθαλλάρηδες ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ προχωροῦν πολὺ ἀργὰ ἀνάμεσα στὸν κόσμο πού γέμιζε τὸ δρόμο κι' ἔτσι ὁ Κεσάμπ μπόρεσε νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ εὐκόλα.

Πέρασε τὸν κεντρικὸ δρόμο καὶ εἶδε τὸν Γιουγκάλ νὰ σταματᾷ μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάλου ναοῦ, νὰ περᾷ ἀπὸ τὸ ἄλογο του, καὶ νὰ βοηθᾷ τὴν συνοδό του νὰ κατεβῇ ἀπ' τὸ δικό της.

— Αὐτὴ ἡ μικρὴ Ἰνδὴ, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Μαίρη, σκέφθηκε ἀμέσως ὁ μάγος. Ὁ πονηρὸς πολεμιστὴς τὴν ἐμασκάρεψε ἔτσι γιὰ νὰ μὴν προκαλέσῃ καμμιά ὑπο-

ψία, μὰ ἐγὼ εἶμαι πιὸ πονηρὸς ἀπ' αὐτόν.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Γιουγκάλ καὶ ἡ μικρὴ Ἰνδὴ εἶχαν προχωρήσῃ στὸ περιστύλιον τοῦ ναοῦ. Ὅταν ἔφθασαν στὴν κυρία εἴσοδο ἕνας ὑπηρετὴς πέρασε στὸν λαϊμό τους ἀπὸ ἓνα ἀνθινο περιδέριο καὶ σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο τοὺς ράντισε μὲ ροδόσταμο. Ὑστερὰ ἀποτραβήχτηκε ταπεινὰ, δείχνοντάς τους μὲ τὸ χέρι τὴν μαρμάρινη σκάλα πού ὁδηγοῦσε στὸ ἱερὸ διαμέρισμα τοῦ Μπουλντό, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Βραχμάνων.

Πρίν νὰ μῇ μέσα ὁ Γιουγκάλ ἔβγαλε τὰ παπούτσιά του, ὅπως ἦταν ἐπιβεβλημένο, καὶ ἡ Μαίρη ἀναγκάστηκε νὰ τὸν μιμηθῇ. Μολαταῦτα ἡ μικρὴ Ἀγγλίδα ὑποχρεώθηκε νὰ μείνῃ ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Μπουλντό, γιὰτὶ δὲν ἐπιτρέπεται στίς γυναῖκες νὰ μιλήσουν μὲ τὸν μεγάλο ἱερέα. Ἀλλωστε ἡ συνομιλία θὰ γινόταν στὴν Ἰνδοστάνικη διάλεκτο καὶ ἡ Μαίρη δὲν θὰ μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί θὰ ἔλεγαν. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ περιμένῃ μ' ἐγκαρτέρηση.

Ὁ Γιουγκάλ ἀφοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα προσκύνῃσε τρεῖς φορές βαθεῖα τὸν γέρο ἀρχηγό, ὑψώνοντας τὰ χέρια του στὸ μέτωπό του. Ἡ Μαίρη δὲν αἰσθανόταν πιὰ καμμιά διάθεση νὰ γελάσῃ. Ὑστερὰ ἀπὸ τὸ σκληρὸ μάθημα πού εἶχε λάβει ἀποφειγμὲ μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐκδηλώσῃ τίς ἐντυπώσεις της.

— Ἀσιρβαντάμ (Ἐχε τὴν εὐλογία μου!) εἶπε μιὰ βαρεῖα φωνὴ ἀπὸ μέσα, καὶ ὁ Μπουλντό, ὁ ἀρχηγὸς τῶν

Βραχμάνων ἔκανε νόημα στὸν προσκυνητὴ νὰ καθίσῃ στὴν ψάθα πού ἦταν στρωμένη χάμω.

Στὸ πάτωμα ἦταν χαραγμένα διάφορα γεωμετρικὰ σχέδια. Στὸν τοῖχο τὸν σκεπασμένο μὲ ὀρθομαρμάρωση καὶ στολισμένο μὲ διάφορα ἀνάγλυφα, βρισκόταν ἓνα βαθύλωμα ὅπου ἦταν τοποθετημένο τὸ ἄγαλμα μιᾶς Ἰνδικῆς θεοτήτος.

— Μίλησε, πολεμιστή, εἶπε ὁ Βραχμάνος.

Ὁ Γιουγκάλ μὲ βαθεῖα φωνὴ ἐξηγήσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπίσκεψής του καὶ ἀφηγήθηκε τὴν περιπέτειά του μὲ ὅλες τίς λεπτομέρειες. Εἶπε πῶς στὸ Μπεναρὲς ἀναγκάστηκε νὰ διακόψῃ τὸ λουτρό του στὸν ἱερὸ ποταμὸ

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΚΙ ΑΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Πετράκης, κατενθουσιασμένος, δὲ μιλεῖ παρὰ γιὰ τὸ Θηριοτροφεῖο πού εἶδε. Διηγῆται τὰ καμώματα τῆς μαίμου, τὸ χορὸ τῆς ἀρκούδας καὶ τίς ἐξυπνάδες τοῦ ἐλέφαντα. Τί μεγάλος πού ἦταν! Καθὼς τὸν εἶδε, λέει, μπροστὰ του, τοῦ φάνηκε σὰ βουνό. Ὅταν ὅμως μιλεῖ γιὰ τὸ λιοντάρι, ἡ φωνή του τρέμει λιγάκι ἀπὸ φόβο. Τί θεοριό! Ἀ, δὲν εἶναι παῖξε-γέλασε ἓνα λιοντάρι! Νὰ σ' ἔπιανε στὰ νύχια του, θὰ σ' ἔκανε μιὰ χαψιά.

— Ἀκούς, Μαργαρώ; λέει στὴ μικρὴ ὑπηρετριά. Μιὰ χαψιά θὰ σ' ἔκανε τὸ λιοντάρι, ἂν σ' ἔπιανε στὰ νύχια του.

— Φτάνει πιά, Πετράκη, λέει ἡ γιαγιά. Μᾶς τὰ εἶπες. Εἶναι ὥρα νὰ πλαγιάσῃς.

Ὁ Πετράκης, ἂν καὶ θάθελε ἀκόμη νὰ πῇ κι' ἄλλα πολλά, πλαγιάζει. Ἀλλὰ πού νὰ κοιμηθῇ! Βλέπει μπροστὰ του τὰ θεριά, τοῦ φαίνεται πῶς βρίσκεται ἀκόμα στὸ Θηριοτροφεῖο μὲ τὸ θεῖο Κωστὴ καὶ μὲ τὰ χωριατόπουλα.

Μὰ κι' ὅταν τὸν παίρνει ὁ ὕπνος, βλέπει τὰ πιὸ παράξενα ὄνειρα: Ὅλου τοῦ κόσμου τὰ ζῶα καὶ τὰ θεριά περνοῦν ἀπὸ μπροστὰ του καὶ τὸν παρασέρνουν σὲ φανταστικὲς κι' ἀπίστευτες περιπέτειες.

Νὰ μιὰ καμηλοπάδαλη. Ἡ οὐρά της, λέει, εἶναι ἀπὸ μπισκότο κι' ὁ Πετράκης— λιχουδάκης πάντα—τρέχει νὰ τὴν πιάσῃ καὶ νὰ τὴ φάῃ. Ἀλλὰ κάθε φορὰ πού πλησιάζει καὶ νομίζει πῶς τὴν ἔχει στὰ χέρια του, ἡ καμηλοπάδαλη δίνει ἓναν πῆδο, τοῦ φεύγει, καὶ τὸ κυνήγι ξαναρχίζει.

Νὰ τώρα ἓνας ζέβρος ἀπὸ τσοκολάτα μὲ γραμμὲς ἀπὸ κάτασπρη ζάχαρη. Ἀλλὰ πού νὰ τὸν φτάσῃ μὲ τὴν τρεχάλα πού παίρνει! Ἐνα φίδι ὅμως σέρνεται ὡς ἀπάνω στὴ ράχη τοῦ ζέβρου, γλείφει μὲ τὴ μυτερή του γλώσσα ζάχαρη καὶ τσοκολάτα—πῶς ζηλεύει ὁ Πετράκης!—ἔπειτα τυλίγεται στὸ λαιμό του καὶ τὸν πνίγει.

Τί ὄνειρα, τί ὄνειρα!

Τώρα ὁ ἐλέφαντας, ξαπλωμένος ἀνάσκελα, παίζει μὲ τὴ μαίμου ὅπως θάπαζε μ' ἓνα τόπι. Τὴν κλωτσᾷ πότε μὲ τὸνα πόδι του, πότε μὲ τὸ ἄλλο, τὴν πετᾷ ψηλά, καὶ πάλι τὴν δέχεται σ' ἓνα του πόδι, καὶ πάλι τὴν ξαναπετᾷ. Μιὰ φορὰ ἡ μαίμου πᾶει τόσο ψηλά, πού ἡ οὐρά της περιπλέκεται σὲν κλώνο ἐνὸς δέντρου καὶ μένει κρεμασμένη ἐκεῖ.

Τί ὄνειρα! τί ὄνειρα!

Στὸ τέλος ἀντηχεῖ ἓνα φοβερὸ μούγκρισμα λιονταριοῦ, κι' ὁ Πετράκης ξυπνᾷ κατατρομαγμένος. Σηκώνεται, τρέχει στὸ παράθυρο καὶ βλέπει τὸ γαϊδουράκι τοῦ μυλωνᾶ πού εἶναι ξεγμένο στὸ καροτσάκι του καὶ γκαρῖζει ἀπελπιστικά. Στὸν ὕπνο του, τὸ γαϊδουράκι αὐτὸ τοῦ γαϊδουριοῦ τοῦ φάνηκε σὰ μούγκρισμα λιονταριοῦ! Κι' ὁ Πετράκης ἡσυχάζει. Τὸ γαϊδουράκι τοῦ μυλωνᾶ εἶναι ὁλοσδιόλου ἄβλαβο ζῶο.

Ἀμα τυλθῇ, πῆγε στὴ γιαγιά, πού τοῦ ἔδωσε νὰ πῇ ἓνα μεγάλο φλιτζάνι γάλα μὲ φρυγανιὲς ἀλειμμένες μὲ βούτυρο καὶ μὲ μαρμελάτα.

— Ἐμαθα, τοῦ εἶπε, ἀπὸ τὸ θεῖό σου τί ἔκανες χτές γιὰ τὰ φτωχὰ ἐκεῖνα χωριατόπουλα. Μπράβο, Πετράκη, ἔχεις καλὴ καρδιά. Σήμερα ὁ παππούς σου θὰ σὲ πάρῃ μαζί του στὰ χωράφια. Θὰ διασκεδάσῃς πολὺ.

— Μὰ τί εἶναι σήμερα στὰ χωράφια; ρωτᾷ ὁ Πετράκης μὲ μπουκωμένο στόμα καὶ γουρλωμένα μάτια.

— Πανηγύρι! ἀπαντᾷ ἡ γιαγιά. Θὰ θερίσουν τὰ σανά καὶ θὰ τὰ βάλουν στίς ἀποθήκες. Ὑστερ' ἀπὸ τὴν ἐργασία, οἱ θεριστάδες τρῶνε, πίνουν, τραγουδοῦνε, χοροῦν. Θὰ διασκεδάσῃς, σοῦ λέω, πολὺ!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Μαζί μὲ τὰλλα πᾶς καὶ σύ, τῆς γειότης μου καράβι·
Καλὸ ταξίδι! ὅπου κι' ἂν πᾶς, κι' ἂς μὴ ξαναγυρίσεις.
Καλὸ ταξίδι! πᾶνε πιά τώρα οἱ γαλήνιοι κάβοι·
Μέσ' στὸ γαλάζιο πέλαγος σὰν τὸν καπνὸ θὰ οὐβύσης.

ΡΟΔΟΥΛΑ

(Στὸ λεύκωμα τῆς μικρῆς μου φίλης Ρ. Ν.)
Πῶς νὰ σὲ πῶ, μικρούλα μου;
Ροδούλα τ' ὄνομά σου,
Ρόδο κάθε λογάκι σου,
ρόδινη κι' ἡ θωριά σου·
Ὁ Ἀπρίλης λάμπει τῆς χαρᾶς
στὰ μάτια τὰ δικά σου
Κι' ἡ Ἀνοιξὴ παίζει γελαστὴ
στὰ ροδομάγουλά σου.

Η ΛΙΜΝΗ ΛΕΜΑΝ

Ἐξάισια λίμνη, πού ἡρεμεῖ
στὰ πόδια τῶν βουνῶν
Πού ὑψώνονται στοχαστικά
πρὸς τὸ γλαυκὸ τ' ἀπείρου,
Στίς ὄχθες σου μοῦ χάρισε
τὴ λήθη τῶν δεινῶν,
Καὶ τὴν ψυχὴ μου λίκνισες
στὴν ἀγκαλιά τ' ὄνειρου.

ΞΑΝΘΟ ΚΙ' ΑΝΕΜΕΛΟ ΠΑΙΔΙ

— Ξανθὸ κι' ἀνέμελο παιδί,
πές μου πού πᾶς; πού πᾶς;
— Πᾶω κι' ἐγὼ μέσ' στὸ τρελλὸ
τοῦ κόσμου πανηγύρι.
— Σκέψου: δὲ θάρῃς τίς χαρές,
τίς τρέλλες πού ζητᾷς,
Κι' ὅ,τι σοῦ δώσουνε νὰ πιῇς,
θάναι μικρὸ ποτήρι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ (*)

Μιά μέρα, ή γιαγιά μου ζύμωσε ψωμί και μ' έστειλε να τους πάω ζεστή κουλούρα στη σταφίδα. Τήν αρπαξα γεμάτος χαρά και πηδουλώντας έφτασα σέ λίγο.

Σά να είχαν φτερά τὰ πόδια μου! Μοῦ φαινόταν πῶς ήμουνα φυλακισμένος μέσα σ' ένα σκοτάδερό υπόγειο κι' άξαφνα μάζησαν' έλεύθερο τώρα...

Κοιτάζω τους άλλους πού τρυγούν κι' άπλώνουν τὰ σταφύλια. Θέλω να μάθω γιά τ'ένα και γιά τ'άλλο και τους ρωτώ. Μοῦ δίνουν βιαστικά τήν απόκριση και έξακολούθω τή δουλειά τους. Έτσι καταλαβαίνω πῶς τους είμαι έμπόδιο και σταματῶ τὰ ρωτήματα.

Τὰ περιεργάζομαι όμως δλα μοναχός μου, και καταπιάνομαι στή δουλειά τοῦ τρύγου. Κόβω σταφύλια από τὰ κλήματα πούναι κοντά στο άλώνι και τάπλώνω ὅπως και κείνοι.

Κάπου-κάπου όμως τὰ σταφύλια δέν τραβιούνται από τὸ κλήμα κι' ἄς ἔχω κομένα τὰ τσαμπιά τους. Καθώς εἶν' ένωμένα με φίλες στριφταρισμένες κληματίδες, δυνατὲς σὰ σύρμα. μοῦ ξεφεύγουν από τὰ χέρια κι' απομένουν άνάερα κρεμασμένα.

Εἶναι σὰ νὰ μὴ θέλῃ τὸ κλήμα νὰ φύσῃ νὰ τοῦ πάρουμε τὰ σταφύλια πού ἔχει θρεμένα...

Πρὶν βραδιάσῃ ακόμα μοῦ φώναξε ή μάνα μου νὰ φύγω.

— Θά μείνω ἔδω απόψε! τῆς λέω.

— Δέν ἔχουμε ροῦχα νὰ κοιμηθῆς! μοῦ κάνει. Πήγαινε τώρα...

Θά σκοταδιάσῃ και δὲ θά βλέπῃς...

"Έτσι αναγκάζομαι νὰποκοιμίσω τήν ἐπιθυμία μου και νὰ φύγω. Στὸ δρόμο γυρίζω με σκυφτὸ τὸ κεφάλι. Μά και τὰ πόδια μου τώρα μοῦ φαίνονται βαριά σὰ μολυβένια... Κοπήκανε τὰ πρῶινά φτερά τους!

Από τήν τάρατσα τοῦ σπιτιοῦ μας ἀκούω τὰ τραγούδια τῆ νύχτα κι' ὅλο αὐγαταίνει ὁ καϊμός μου. Νομίζω πῶς εκείνοι εἶναι στὸν παράδεισο και ὅλοι ἐμεῖς πού μένουμε στὸ μουγκὸ χωριὸ εἴμαστε οἱ κολασμένοι!...

Από τή βουρλισία μου δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ κι' ὅλο στριφογυρίζω στὸ στρώμα. Περνάνε τὰ μεσάνυχτα κι' ἐγὼ ἄπνους ακόμα λιμπίζομαι τὸν κάμπο με τὰ τραγούδια πού φουντώνουν από κάθε άλώνι.

Μόλις πᾶνε νὰ κλείσουν τὰ βλέφαρά μου κάποιος καινούργιος σκο-

(*) Ἰδε και 9ο φυλλάδιο.

πὸς ἀχολογᾷ κει-κάτω, μοῦ ξεσηκώνει τὸν καϊμό και με κάνει νὰ ξεγρυπνήσω πάλι...

Μοῦ φαίνεται πῶς κάνει μεγάλη ζέστη. Μά πάλι μπορεῖ νὰ γελιέμαι, ἀφοῦ ή γιαγιά δίπλα σὲ μένα εἶναι κουκουλωμένη. Ἵσως θᾶναι από τή ζήλεια μου, πού δέν εἶμαι κι' ἐγὼ στὸν παράδεισο τοῦ κάμπου.

"Έναν καιρὸ ξυπνάει ή γιαγιά μου με βρίσκει ξέσκεπο και με σκεπάζει. Γυρίζει τὸ σκέπασμα σιγά-σιγά, σὰ νὰ εἶμαι κοιμισμένος και προσέχει μὴ με ξυπνήσει. Παραξενεύεται πού μ' ἀκούει και κουδεντιάζω και τῆς λέω νὰ μοῦ πῇ μιὰ ιστορία.

Σκέφτεται νὰ βρῇ ποῖδ παραμῦθι νὰ μοῦ πῇ. Πρὶν ἀρχίσει όμως ἀκόμα, τήν παρακαλῶ ν' ἀφήσῃ τὰ παραμῦθια και νὰ μοῦ πῇ νιώσματα (αἰνίγματα). Μά θέλω δύσκολα και πρωτάκουστα, πού νὰ μὴν τὰ βρίσκουν τὰ παιδιὰ ὅταν τους τὰ λέω και νὰ τους παίρνω πολλὰ κάστρα γιά νὰ τους τὰ μαρτυρήσω.

Σκέπτεται και τώρα λίγο και μοῦ λέει:

«Στὸν ἀλιὸ
στὸν καταλιὸ
στοὺς ἀέρες κρεμασμένος
με τὰ σίδερα δεμένος!»

Μὲ τήν προσπάθεια νὰ βρῶ τὸ νιώσμα, ἔφυγε ὁ νοῦς μου από τὰ τραγούδια τοῦ κάμπου. Μά ὅσο κι' ἂν σκέπτομαι και βάζω τὰ δυνατά μου, δὲ μπορῶ νὰ τὸ βρῶ κι' ἀποκοιμίσαι!

Τήν ἄλλη μέρα μοῦ εἶπε πῶς εἶναι ὁ πολυέλιος.

"Άλλη μιὰ ἑβδομάδα πού καθήσαμε μονάχα με τή γιαγιά μου στὸ σπιτί, ἄργοσα κάθε βράδυ νὰ κοιμηθῶ από τὸν πόθο και τήν παντοινή ἔννοια τοῦ κάμπου και κάθε βράδυ πάλι αποκοιμιώμουν με τήν προσπάθεια νὰ βρῶ κάποιο καστράκι ὅπως λέει τὰ νιώσματα ή γιαγιά μου. Έμαθα μπόλικά ἀπ' αὐτά. Μερικά δέν τὰ καταλαβαίνω καθόλου. Δέν ξέρω οὔτε τὰ λόγια τους ακόμα!" Α-μα μοῦ εἶπε τὸ νιώσμα:

«Κριάτινος κρεμαντζαλᾶς
και σοῦγλος σιδερένιος»

τῇ ρώτησα τί εἶναι ὁ κρεμαντζαλᾶς και τί πᾶει νὰ πῇ σοῦγλος.

— Κρεμαντζαλᾶς, μοῦ λέει ή γιαγιά μου χαμογελώντας, εἶναι τὸ μέρος πού κρεμᾶνε κάτι.

— Ἡ κρεμάστρα! διακόπτω.

— Ναί, γειά σου! Ἡ κρεμάστρα εἶναι...

Ὁ σοῦγλος, ἔξακολούθησε κατόπι, εἶναι ὁ μπουγιέλος πού βγάζουν

νερὸ από τὸ πηγάδι. Τώρα τους λένε κουβάδες, μοῦ κάνει.

— Και τί εἶναι:

«Κριάτινος κρεμαντζαλᾶς
και σοῦγλος σιδερένιος»;

τῇ ρωτῶ κατόπι.

— Εἶναι τὸ σχολαρίκι! μοῦ ἔπαν-τά. Τ' αὐτί εἶναι ή κριάτινη κρεμάστρα και σιδερένιος κουβάς εἶναι τὸ σχολαρίκι!...

Σταμάτησε κάμποση ὥρα κι' ἔπει-τά μοῦ λέει:

— Κοιμήσου τώρα γιατί αὔριο θὰ τους ξαναπᾶς ψωμί φρέσκο...

Φωτώντας τὸ εἶχε ψημένο τὸ ψωμί. Σηκώθηκε και τὸ ζύμωσε πρὶν νὰ ξημερώσῃ. "Επειτα, ὅσο νὰ κάψῃ τὸ φούρνο, ἔγινε κιάλας τὸ ψωμί. Φούσκωνε σὰν ππραγινωμένο σῦκο ὅταν τῶριζε στὸ φούρνο.

Σὲ λίγο τῆθαλε καλοψημένο και μοῦ ἔδωσε ἕνα καρβέλι νὰ τὸ πάω στοὺς άλλους.

— Σιγά νὰ μὴν τὸ σαφαιάσῃς στὸ δρόμο, μοῦ λέει. Δέν ἀξίζει κατόπι! "Αμα κοπεῖ κι' αὐτὸ τὸ ψωμί χαλάει στερνά, λασπιάζει και δέν ἔχει νοστιμιά. Ἐκτὸς ἂν φαγῶθῃ ζεστὸ-ζεστὸ ακόμα.

— Σήμερα τελειώνουμε! μοῦ λέει ὁ πατέρας μου, ὅταν με εἶδε. Αὔριο νὰ πάρῃς ἕνα ξινάρι και καμπόσο σύρμα και νάρθηξ νὰ φράξῃς τίς ἀπιδιὲς πού ἔχεις κεντρωμένες. Τώρα πού τρυγηθήκανε τὰ χτήματα μπορεῖ νὰ περάσῃ καμμιὰ γίδα και νὰ τίς φάῃ!

Ἐμένα δὲ λέγεται ή χαρά μου, πού μοῦ ἀνάθεσε μιὰ δουλιὰ ὁ πατέρας μου! Και μοῦ τὸ εἶπε μοναχός του, χωρίς ἐγὼ νὰ ξαναπῶ τίποτα!

Γύρισα ἀμέσως στὸ χωριὸ, ἔβαλα στὸ νερὸ ἕνα ξινάρι νὰ φουσκώσῃ, τὸ στυλιάρι του γιά νὰ μὴν κουνιέται, βρῆκα και τήν κουλούρα τὸ σύρμα και περιμένω νὰ ξημερώσῃ.

"Έτσι δέν εἶμαι και μιὰ βραδυὰ ξάγρυπνος από τὰ τραγούδια τοῦ κάμπου. Οὔτε και μοῦ κάνουν μεγάλη ἐντύπωση απόψε! Πάλι όμως δὲ μπορῶ νὰ σφαλίσω μάτι...

Γι' αὐτὸ ἔμαθα ἕνα μεγάλο παραμῦθι, πού μοῦ εἶπε ή γιαγιά μου, γιά τὸ τί ἔπαθε ὁ λύκος ἀπ' ἕνα μικρὸ κατσίκι...

— Τότε κουδεντιάσανε δλα! ἀρχί-νησε ή γιαγιά μου. Ζούμενα, πετού-μενα μιλάσανε ὅπως κι' ἐμεῖς.

Μιὰ γίδα κίνησε νὰ πᾶῃ γιά βοσκή. Ὁρμήνεψε πολλή ὥρα τὸ κατσικάκι τῆς νὰ κάτῃ ὅλη μέρα κλει-

σμένο μέσα, ὥς πού νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ λιβάδι, νὰ τοῦ φέρῃ μπόλικο γάλα.

— Νὰ μὴν ἀναίξῃ, ὅποιος κι' ἂν σοῦ μιλήσῃ! τοῦ εἶπε. Παραμονεύει ὁ λύκος και θὰ σὲ φάῃ ἂν γελαστής κι' ἀνοίξεις! Μόνο ἄμα σοῦ φωνάξω ἐγὼ νὰ ξεκλειδώσῃς...

— Πρόσεξε καλά, τοῦ ξαναφώνα-ξε ἀπὸ παραπέρα. Τὰ μάτια σου τέσ-σερα!

Μά δέν ἦταν ἀνάγκη νὰ τοῦ ξαναπῇ νὰ προσέχῃ. Ἐφτανε πού τοῦ εἶπε γιά τὸ λύκο, πού, καθὼς εἶχε ἀκουσμένο, ἀγαπάει πολὺ τίς τρυφε-ρὲς κατσικήσιες σάρκες. Γιά κείνο μαζεύτηκε φοδισμένο σὲ μιὰ σκοταδε-ρή γωνίτσα και δὲ μιλούσε καθόλου.

Τ' ἀπόγευμα ἦρθε ὁ λύκος και βρόντηξε τήν πόρτα.

— Ποιὸς εἶναι: ρωτᾷ τὸ κατσι-κάκι.

— Ἡ μάνα! τοῦ ἀπαντᾷ ὁ λύ-κος. "Ανοίξε και σοῦφερα γάλα!

— Φύγε! τοῦ λέει τὸ κατσικάκι. Δέν εἶσαι ή μάνα μου. Εἶσαι ὁ λύ-κος! Γνωρίζω τή χοντρή φωνή σου.

Ὁ λύκος σκέφτηκε νὰ λιανήνῃ τή γλώσσα του γιά νὰ γίνῃ φιλή ή φωνή του. Πῆγε λοιπὸν σὲ μιὰ μερ-μηγκοφωλιά κι' ἄπλωσε τή γλώσσα του. Τὰ μερμήγκια πεινασμένα βγή-κανε ἔξω και φάε-φάε τή λιανήνα-νε τή γλώσσα τοῦ λύκου.

"Ὀλῃ αὐτῇ τήν ὥρα τὸν τριβολί-ζαν οἱ πόνοι, μὰ βαστούσε, γιατί ἔ-βαζε στὸ νοῦ του τίς τρυφερὲς σάρ-κες τοῦ κατσικιῦ.

Σὲ λίγο γύρισε πάλι κι' ἀρχισε νὰ φωνάζῃ με ἄλλοιωτική φωνή:

— Κατσικάκι, κατσικάκι! "Ανοι-ξε νὰ πιῇς φρέσκο γάλα, πού σοῦ φέρνω.

Τὸ κατσικάκι, καθὼς ἦταν πεινα-σμένο και θυμήθηκε τὸ ἀφρωτὸ γά-λα τῆς μάνας του, ἔκαμε ν' ἀνοίξῃ.

Ἀμέσως όμως θυμήθηκε τήν τε-λευταία σύσταση τῆς μάνας του και εἶπε:

— Σὰν εἶσαι ή μάνα μου κάμε νὰ δῶ τὸ πόδι σου.

Ὁ λύκος πῆγε κοντὰ σὲ μιὰ φυ-ράδα τῆς πόρτας τὸ πόδι του.

Μόλις τὸ εἶδε τὸ κατσικάκι, τοῦ κάνει ἄγαναχτισμένο.

— Φύγε, φεύγῃ! Εἶσαι ὁ λύκος κι' ἦρθες νὰ με φᾶς. Μά δὲ σοῦ ἀ-νοίγω.

Τότε ὁ λύκος πῆγε στὸν τσαγκάρη και φόρεσε γιδήσια παπούτσια. Ἐτσι τὸ πόδι του ἔγινε ὅμοιο με τῆς γίδας.

Πῆγε πάλι και φώναξε ν' ἀνοίξῃ τὸ κατσικάκι.

Μά κείνο γιά νὰ βεβαιωθῇ πῶς εἶναι ή μάνα του, ζήτησε νὰ δῇ και τήν οὐρά του.

Ὁ λύκος πλησίασε στή φυράδα τῇ μεγάλῃ οὐρά του. Καθὼς τήν εἶ-δε τὸ κατσικάκι ἔσκασε στὰ γέλια.

— Δὲ με γελᾶς, παλιολύκο! Ἡ μεγάλη οὐρά σου σὲ μαρτυράει!

Τί νὰ κάμῃ κι' ὁ λύκος. Βουρλι-σμένος πῆγε στὸ χασάπη.

— Τί θέλεις; τοῦ λέει ἐκεῖνος.

— Νὰ κόψῃς τήν οὐρά μου γιά νὰ μικρύνῃ.

— Ἀκούμπα τὸ κεφάλι σου ἔδω κι' ἐκεῖ τήν οὐρά σου, τοῦ λέει ὁ χασάπης και τοῦδεῖξε δυὸ κρεατο-κόπια.

Μόλις ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του ὁ λύκος, μιὰ τοῦ ἔδωσε ὁ χασάπης μ' ἕνα μεγάλο μπαλντὰ και πάει κεί-θε τὸ κεφάλι του, χῶρια ἀπὸ τὸ κορ-μί του.

Ἐτσι γλύτωσε τὸ ὑπάκουο και φρόνιμο κατσικάκι, πού ἀκουσε τήν ὀρμήνεια τῆς μάνας του, και τιμω-ρήθηκε ὁ λύκος πού πῆγε με τὰ ψέμματα γιά νὰ τὸ φάῃ.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΤΑ ΔΑΙΜΟΝΙΑ ΣΤΟ ΡΕΜΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

"Ὡστόσο κατέδῃκα μαζί τους στὸ ρέμα γιά νὰ παίξω. Ἐκεῖνα ἔτρεχαν, χάνονταν, κουτροβαλοῦσαν τὸν κα-τήφορο και κυνηγοῦσαν τὰ καθούρια μέσα στοὺς λάκκους τοῦ νεροῦ. Ἐ-τρεχα, τριγύριζα κι' ἐγὼ ἀπὸ πίσω τους.

Ἐψαχνα νὰ βρῶ καθούρια. Μὲ τὸ σῆκωμα τῆς πέτρας θόλωναν τὰ νερά και τὰ καθούρια χάνονταν. Ἄν δοκίμαζα νὰρπάξω κανένα στὰ τυφλά, μοῦ δάγκωνε τὸ χέρι. Πονοῦσα, τᾶ-φηναι, κι' ἐκεῖνο ἔφευγε. Νὰ τὸ πιά-σω με προσοχή, νὰ φυλαχτῶ ἀπὸ τίς δυὸ μακριὲς δαγκάνες του, δύσκολο ἦταν, ἐπειδὴ δέν ἔδλεπα καλά τὰ νερά ἦταν θολωμένα.

Ὅσο με δάγκωναν τὰ καθούρια, τόσο με κοροῖδευαν και τὰ παιδιὰ. Δυὸ-τρία ἀπ' αὐτά, χωρίς αἰτία, ἀρχι-σαν νὰ με «ἀναγορεύουν», ὅπως λέν στή γλώσσα τους, δηλαδή νὰ μοῦ λέν διάφορες βρισιές. Ἐγὼ ἀρχισα νὸ κλαίω.

Καθὼς μοῦφευγαν τὰ καθούρια, ἔτσι μοῦφευγαν σὲ λίγο και τὰ παι-διὰ. Εἶχαν ἀλλάξῃ ἔξαφνα διεύθυ-ση και πήγαιναν πρὸς τὸ ἐπάνω μέ-ρος τῆς ρεματιάς. Ἐκεῖνα ἔτρεχαν, ἐγὼ ἔμενα πίσω.

Δυὸ ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἦταν ἀ-πάνω-κάτω συνομήλικά μου. Ἄλλα, τρία ἢ τέσσερα, ἦταν ἀπὸ δώδεκα ὡς δεκατεσσάρω χρονῶν. Καὶ ἦταν πε-ρισσότερο ἀπὸ ὅτι μποροῦσα ἐγὼ

τότε νὰ νοιώσω πονηρά, παμπόνηρα. Θόλωναν τὰ νερά, στραβοπατοῦσαν, ἔφευγαν τρέχοντας.

Ἐμοιαζαν πολὺ με τὰ καθούρια τοῦ νεροῦ.

Ἐτρεχα κι' ἐγὼ ἀπελπισμένος ἀπὸ πίσω τους.

— Καρτεράτε κι' ἐμένα!...

Τοῦ κάκου. Ἐτρεχαν, ἔτρεχαν, δὲ μποροῦσα νὰ τὰ φτάσω. Ἄδικα ἔ-κλαιγα,

— Ἐσὺ δέν εἶσαι γιά νὰ πιάνῃς καθούρια! εἶσαι γιά νὰ τρῶς χαρά-μια!...

— Εἶσαι γιά τυφλωψμία!...

Ἐτσι λέγανε τὰ πρόσφορα, τίς λειτουργιὲς πού προσφέρουν στὶς ἐκ-κλησιές. Δὲ με χώνευαν, γιατί ήμουν παπαδοπαῖδι. Ἐκεῖνα ἦταν παιδιὰ ναυτικῶν, ψαράδων, γεωργῶν. Οἱ πα-τεράδες τους θαλασσοπνίγονταν ἢ ἔ-δρωναν πολὺ γιά νὰ βγάλουν τὸ ψω-μί τους. Οἱ γιοί τους τὸ εἶχαν αὐτὸ γιά καμάρια και γι' αὐτὸ μένα με πε-ριφροῦσαν.

— Καρτερεῖτε κι' ἐμένα!...

— Νά! τώρα θὰ σὲ φᾶνε τὰ κρού-σματα...

— Μιὰ στιγμὴ, καρτερεῖτε!...

— Ὅθ σὲ φᾶνε τὰ στοιχεῖα!...

Ἐβαλα τίς κλάφες, ἀλλὰ τοῦ κά-κου. Ὅσο περισσότερο φώναζα, τόσο περισσότερο διασκέδαζαν με τίς φω-νὲς μου τὰ μικρά ἐκεῖνα δαιμόνια τῆς ρεματιάς.

Σὲ λίγο ἔγιναν ἄφαντοι. Καὶ τοὺς ἀκούσα ἀπὸ μακριὰ πῶς χασκογε-λοῦσαν με τὰ κλάματά μου!

Τότε χάθηκα μέσα στὸ ρέμα. Κα-θὼς εἶχα στρίψει γιά νὰ γυρίσω πίσω στή βρύση τοῦ Χαιρημονᾶ, ἀπ' ὅπου ἀρχίζει νὰ ξεχωρίζῃ κάπως τὸ μονο-πάτι πού ἀνεβαίνει στὸ ἐκκλησιάκι τοῦ Ἀγ. Γαβριλιῦ, ἔχασα τὸ δρόμο.

Ἄντι νὰ πάω δεξιά, ἔστριψα ἀριστε-ρὰ στὸ ρέμα τῆς Παναγίας τῆς Ζωο-δόχου.

Ἦταν μεγάλο, ἀτέλειωτο ἐκεῖνο τὸ ρέμα. Ἀνέβαινα κι' ἀνέβαινα ὁ-λοένα χανόμενοι. Ἄντι νὰ βρίσκω τὸ δρόμο ὅσο προχωροῦσα, τόσο περισ-τερο τὸν ἔχανα.

Πότε ἔπεφτα μέσα σὲ λάκκους και λοῦμπες τοῦ νεροῦ, ὅπου κοδῶταν ἀ-πότομα τὸ μονοπάτι, γλυστρώντας ἀπάνω στοὺς μυτερὸς και γλυστε-ροὺς βράχους πού μοῦ ἔφραζαν τὸ δρόμο, και πότε προσπαθοῦσα νὰ σκαρφαλώσω σὲ βράχους χαμηλότε-ρους και ἴσιους, μὰ πάνω ἀπ' αὐτοὺς δέν ἔδλεπα τίποτα.

Ἀριστερά, ὡς ἕνα μέλι μακριά, στή ρίζα τοῦ βουνοῦ ἔδλεπα ἕνα παλιὸ μισογκρεμισμένο κτίριο. Τὸ ἔλεγαν ὁ Μύλος τῆς Καμινίτσας. Ἦταν πα-

λιος νερόμυλος, άχρηστος και έρημος τώρα πιά.

Στην άρχή έκλαψα άπαρηγόρητα. Έπειτα τὰ δάκρυά μου στέρεψαν. Αισθανόμουν μεγάλο φόβο. Προσπαθούσα νὰ βρῶ ένα μέρος νὰ περάσω. Θυμόμουν τὰ «κρούσματα», τὰ στοιχειά, πού με φοβέριζαν τὰ παιδιά σάν έφευγαν. Καί ήταν φυσικό νὰ βρίσκονται πολλά στοιχεία στο άγριο εκείνο ρέμα. Ο τόπος «έκρότιζε». Καί κάθε μικρός θύροδος, κάθε πνοή, κάθε θρόισμα άκουγόταν δέκα φορές δυνατότερα.

Πολλοί βράχοι στέκονταν γύρω μου, περήφανοι, ψηλοί, πού ούτε νὰ τούς άνέβης μπορούσες, ούτε νὰ τούς κατέβης. Ένας άπ' αυτούς ήταν λίγο χαμηλότερος άπό τούς άλλους και είχε σάν παραπούλι στο πλευρό του ένα άλλο βράχο γυρτό, σκεπασμένον με χαμόκλαδα. Δέν ξέρω πώς κατάφερα νάρπάχτώ άπό τὰ κλαδιά αυτά και νὰ σκαρφαλώσω στο βράχο.

Με μεγάλη μου χαρά βρήκα στην κορφή του μερικά πατήματα κι' άνέβηκα στόν άλλο, τόν ψηλότερο. Έκεί στάθηκα κι' άγνάντεφα. Μπορούσα τώρα νὰ ιδῶ γύρω μου.

Κατά τὸ μέρος τοῦ βοριά έβλεπα τή θάλασσα, μακρινή, άφθαστη, χωρίς νὰ φαίνονται ούτε άμμουδιά ούτε

γιαλός. Ο ήλιος έλαμπε πολύ εκεί κάτω κι' έγυάλιζε, έγυάλιζε και τὸ καταγάλανο πέλαγος σάν καθρέφτης. Οί άχτίνες τοῦ ήλιου έπεφταν, βουτούσαν, χόρευαν στόν άφρό τοῦ κύματος.

Κατά τὰ βορειοδυτικά είδα αντίκρου μου τὸ λόφο. Ήταν εκεί τὸ ξωκλήσι τοῦ Προδρόμου. Μὰ πόσο μακριά φαινόταν! Είδα επάνω στην κορφή τῆς εκκλησιᾶς ένα ανθρωπάκο, σάν φύλλο κολλημένον επάνω στις σταχτιές πλάκες τῆς εκκλησιᾶς. Είχαν άποφασίσει εκείνη τήν ήμέρα, τήν παραμονή τῆς γιορτῆς, νὰ διορθώσουν τή χαλασμένη σκεπή, κι' εκείνος πού έβλεπα θὰ ήταν χτίστης ή μαραγκός.

Έβαλα μιὰ φωνή:

— Έ, έ, έ!.. έδῶ είμαι, έλατε!..

Μὰ πού νάκουστη; Έπρεπε κανένα όρνιο ή πουλί τῆς έρηνιάς νὰ βρεθῇ πρόθυμο νὰ πάρη στα φτερά

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύΠΟ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια άπό τὸ προηγούμενο —

— Δέν έχει νὰ κάνη, εἰς θὰ μείνεις πάντα φίλη μου. Αξίζεις πολύ περισσότερο κι' άπό τήν κυρία Τοῦκερ, γιατί ήσουν πάντοτε καλή μαζί μου, ένῶ εκείνη... Μὰ τώρα δέν θέλω νὰ τὰ συλλογιέμαι αυτά. Μονάχα, Βιργινία, θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι μόλις πάρω τὰ χρήματά μου θὰ σοῦ κάνω ένα δῶρο. Τί θὰ ήθελες νὰ σοῦ χαρίσω; Πές μου τί σοῦ κάνη ιδιαίτερη ευχαρίστηση;

— Ξέρω κι' έγώ; Αφησέ με νὰ σκεφθῶ λιγάκι. Α, στάσου, βρήκα: Χάρισέ μου ένα κλουβί για τὰ καναρίνια μου. Τὸ παλιὸ πού έχω, χάλασε και φοβάμαι κάθε στιγμή μήπως μοῦ φύγουν.

— Θὰ σοῦ χαρίσω ένα καινούργιο κλουβί, Βιργινία, ένα κλουβί με χρυσά κάγκελα, εἶπε ή Μπέττυ, ένθουσιασμένη πού θὰ μπορούσε νὰ κάνη μιὰ ευχαρίστηση στη φιλενάδα τῆς. Καί στο ξαναλέω, όταν θ' άποκτήσω δικό μου σπίτι, θὰ έρθης νὰ καθήσης μαζί μου και θὰ είσαι ή μαγείρισσά μου.

— Άλλο πού δὲ θέλω, κοριτσάκι μου! Θὰ είναι ή πιδ ευτυχισμένη μέρα τῆς ζωῆς μου όταν ξεγλυτώσω άπό τή γριά κι' άπ' τὸ ξενοδοχείο τῆς.

Όταν ή Μπέττυ άνοιξε τήν πόρτα τῆς κουζίνας για ν' άνανεβῇ στην κάμαρά τῆς, λίγο έλειψε νὰ ρίξη κάτω τήν κυρία Τοῦκερ. Η καλή αὐτὴ κυρία συνήθιζε νὰ κρυ-

του τή φωνή μου για νὰ τήν πάη εκεί κάτω μακριά.

Έξαφνα, και δίχως νὰ τὸ περιμένω, άκουσα σάν ένα μακρινὸ αντίλαλο στις φωνές μου:

— Άλέκο, πού είσαι;..

Έγνώρισα άμέσως τις φωνές. Ήταν δυὸ γυναίκες άπό τήν πρωινή συνοδεία μας και δίχως άλλο έρχόνταν φάχνοντας νὰ με βροῦν.

Δὲ φαινόταν νὰ έρχονται άπό πολύ μακριά οί φωνές. Αλλά ψυχῇ δέν έβλεπα. Βρισκόνταν κάτω στη βρύση τοῦ Χαιρημονᾶ. Κι' έγώ ήμουν επάνω, ψηλά, κατά τήν κορφή τῆς άλλης ρεματιάς, κοντὰ στο μύλο τῆς Καμινίτσας, πού τότε δέν ήξερα ὅτι τὸν έλεγαν έτσι. Ήταν άδύνατο νὰ με ιδοῦν άπ' εκεί πού βρισκόνταν. Οὔτε ήξερα πὼς νὰ τούς δώσω με τις φωνές μου νὰ καταλάβουν πού βρισκόμουν.

(Τὸ τέλος στο ερχόμενο)

φακούη στις πόρτες και στην περίπτωση αὐτὴ δέν ήθελε νὰ χάση τήν ευκαιρία, γιατί, και με τὸ δίκιο τῆς, πίστευε ὅτι ή Μπέττυ θὰ έκανε γνωστά δλα τὰ νέα τῆς στην μαγείρισσα προτοῦ νὰ τὰ κάνη στην κυρία.

— Έρχόμουν νὰ σὲ πάρω, εἶπε ή κυρία Τοῦκερ με τήν πιὸ γλυκειὰ φωνή τῆς, και πιστεύω ὅτι και σὺ θὰ με ήθελες. Έλα στην κάμαρά μου, παιδί μου, και πές μου τὰ νέα σου. Γνωρίζεις τὸ ένδιαφέρον μου για κάθε τί πού σὲ άφορά.

Η Μπέττυ υπάκουσε και κάθησε δειλά στην άκρη μιᾶς καρέκλας.

Μέλο πού ή κυρία Τοῦκερ ήταν ίκανή άπό τήν μιὰ στιγμή στην άλλη νάλλάξη ριζικά τούς τρόπους τῆς πρὸς τὸ παιδί αὐτὸ πού τόσα χρόνια βασάνιζε, με τήν Μπέττυ δέν συνέβαινε τὸ ίδιο. Δέν μπορούσε τόσο εύκολα νὰ χάση τὸν φόβο πού ένιωθε για τὸν τύραννό τῆς. Κι' έτσι, άφου επανέλαβε στην κυρία Τοῦκερ δλα ὅσα είχε μάθει για τήν κληρονομία πού τῆς έτυχε, και τῆς έδωσε όλες τις πληροφορίες πού ζητούσε, πρόσθεσε με τὸν συνειθισμένο τῆς ταπεινὸ και φοβισμένο τόνο:

— Φοβάμαι, κυρία, πὼς θὰ χρειαστῇ νὰ σὰς αφήσω. Η μίς Βάν-Κούρτ μοῦ εἶπε πὼς θὰ με πάρη στο σπίτι τῆς ὡς πού νὰ παραλάβῳ τήν περιουσία μου.

— Ω, μὴ μοῦ λὲς πὼς θὰ μάψησης, χρυσό μου παιδί! φώναξε ή κυρία Τοῦκερ. Γιατί νὰ μοῦ φύγης; Θὰ

μείνεις μαζί μου, αλλά ὅχι βέβαια ὅπως ήσουν πριν. Τί σ' έμποδίζει νὰ μείνεις οικότροφος έδῶ σὲ μένα; Θὰ σοῦ δώσω τὸ ωραιότερο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ, θὰ σοῦ αγοράσω ὅ,τι έχεις ανάγκη και θὰ είμαι ή νόμιμη κηδεμών σου!

Η κυρία Τοῦκερ ήταν άπό τούς ανθρώπους πού έφραμόζοντὸ ρητό: «Όστις πρόλαβε τὸν Κύριον είδε». Νόμιζε λοιπὸν πὼς κανείς άλλος δέν είχε προλάβει πριν άπ' αὐτὴν και είχε καταρτίσει κιόλας στο μυαλό τῆς διάφορα σχέδια για νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά τῆς άπέναντι τῆς Μπέττυ και νὰ απαιτήσῃ νὰ τῆς αναθέσουν τήν κηδεμονία τῆς.

— Άλλωστε, πρόσθεσε, πάντοτε σ' αγαπούσα τρυφερά, καλὸ μου κοριτσάκι, γι' αὐτὸ δέν μπορείς νὰ έχης αντίρρηση.

Απεναντίας, ή Μπέττυ είχε και μεγάλη αντίρρηση μάλιστα, και ή ιδέα νὰ έχη κηδεμόνα τῆς τήν κυρία Τοῦκερ τήν κατατρόμαξε. Τῆς φαινόταν πὼς τὸ σπίτι πού είχε κιόλας χτίσει με τήν φαντασία τῆς, σωριαζόταν σ' έρείπια και πὼς μαζί μ' αὐτὸ χανόνταν και δλα τὰ δνειρά τῆς. Ὅστόσο δέν μπορούσε νὰ παραδεχθῇ ένα τέτοιο πράγμα χωρίς διαμαρτυρία.

— Έχετε ένα περίεργο τρόπο για νὰ δείχνετε τὰ αίσθηματά σας, κυρία, εἶπε. Γιατί αν ὀνομάζετε, άγάπη, τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖον μοῦ έχετε φερθεῖ ὡς τώρα, τότε μὰ τήν αλήθεια, τέτοια άγάπη προτιμῶ νὰ μὴν τήν έχω καθόλου.

— Έλα, έλα, Μπέττυ, δέν τὰ σκέπτεσαι αὐτὰ πού λές, έκανε ή ξενοδόχισσα με τήν πιὸ γλυκειὰ φωνή τῆς. Εἶσαι κάπως νευρική άπόψε, καλή μου μικρούλα. Έ, φυσικά, δέν είναι περίεργο. Μά, δέν μοῦ λές; Μοῦ εἶπες δλα τὰ νέα σου; Δέν ξέχασες τίποτε;

— Δέν έχω τίποτε άλλο νὰ σὰς πῶ άπ' ὅ,τι σὰς εἶπα. Δέν ξέρω τίποτε παραπάνω. Ένας κύριος ήρθε άπό τήν Αυστραλία για νὰ βρῇ τούς κληρονόμους τοῦ Ντένις Μάκ-Γκούρτ τοῦ παπποῦ μου. Η μίς Βάν-Κούρτ τὸν γνώρισε στην Νέα Υόρκη σ' ένα φιλικὸ τῆς σπίτι κι' έμαθε τήν ιστορία. Όταν άκουσε λοιπὸν τὸ ὄνομά μου, σκέφθηκε μήπως είμαι συγγενῆς αὐτοῦ τοῦ Μάκ-Γκούρτ τῆς Αυστραλίας, και μιὰ και βρέθηκα πὼς είμαι ή εγγονή του, δλα τὰ χρήματα πού άφησε ὁ παππούς μου είναι δικά μου και αὔριο θὰ έρθῃ ή μίς Βάν-Κούρτ για νὰ με πάρη νὰ πᾶμε νὰ αγοράσουμε μιὰ άσπρη ὀμπρέλλα και νὰ τῆς τήν χαρίσω αντί για εκείνη πού τῆς χάλασα. Και ὕστερα θὰ γράψῃ

στόν κύριο Μόρρις νὰ έρθῃ έδῶ και νὰ μοῦ φέρῃ δλα τὰ χρήματα πού μοῦ άφησε ὁ παππούς μου. Μὰ έγώ είμαι πολύ στενοχωρημένη πού ὁ παππούς μου έχει πεθάνει και δέν έρχεται ὁ ίδιος νὰ μοῦ φέρῃ τὰ χρήματα. Πόσο θὰ ήθελα νὰ είχα ένα παππού!

— Αὐτὸς ὅμως δέν είναι λόγος νὰ με αφήσης έμένα πού σὲ περιποιήθηκα τόσον καιρό, επέμεινε ή κυρία Τοῦκερ. Μ' άφου θὰ έρθῃ αὔριο ή μίς Βάν-Κούρτ, τότε θὰ μιλήσω μαζί τῆς. Θὰ με καταλάβῃ και θάγνωρίσῃ τὸ δίκιο μου. Καί τώρα,

κρεβάτι, κάνοντας τήν σκέψη, ὅτι αν άπ' ὅλη αὐτὴ τήν ιστορία τῆς περιουσίας τῆς δέν έβγαине στο τέλος τίποτε τὸ αληθινὸ, τὸ κρεβάτι αὐτό, για τήν ὥρα, ήταν ή άπόλυτη πραγματικότητα.

Αποκοιμήθηκε στο λεπτό και είδε στον ὕπνο τῆς πὼς είχε εκατὸ μία ζῶνες με διαφορετικὸ χρώμα ή κάθε μιὰ, και εκατὸ ένα φτερά μακριά και σγουρά. Πὼς κουβαλούσε δλους αὐτοὺς τούς θησαυροὺς στο καινούργιο τῆς σπίτι και πὼς ή κυρία Τοῦκερ τήν κυνηγούσε νὰ τήν πιάσῃ. Καί

« Καλὸ μου κοριτσάκι, τί κάνεις αὐτοῦ; Η θέση σου δέν είναι πιά στην κουζίνα... » (Σελ. 110, στ. α'.)

Μπέττυ, πήγαινε νὰ πέσης στο κρεβάτι σου, παιδί μου. Έχεις ανάγκη νάναπαυθῇς ὕστερα άπό τόσες συγκινήσεις. Θὰ κοιμηθῇς στην κάμαρά πού είναι δίπλα στην δική μου, γιατί αὐτὴ πού είχες ὡς τώρα δέν ταιριάζει πιά με τήν καινούργια κοινωνική σου θέση.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ πήρε τήν Μπέττυ άπό τὸ χέρι και τήν ὡδήγησε στο διπλανὸ δωμάτιο. Η κάμαρά αὐτὴ φαινόταν σάν παράδεισος μπροστά στο σκοτεινὸ ὑπόγειο ὅπου κοιμόταν ή Μπέττυ άπό τότε πού βρισκόταν στῆς κυρίας Τοῦκερ. Μὰ τὸ παιδί δέν κάθησε νὰ τήν θαυμάσῃ. Μόλις έμεινε μόνη τῆς γδύθηκε βιαστικά και χώθηκε στο κάτασπρο και μαλακὸ

τότε ή Μπέττυ κλειδωνόταν μέσ' στο σπίτι και ή κυρία Τοῦκερ τοῦ έδαξε φωτιά, και τήν στιγμή εκείνη άκριδῶς ξύπνησε: Η φωτιά ήταν μιὰ άχτίδα τοῦ πρωῒνοῦ ήλιου πού έπεφτε στο μάτι τῆς. Γιατί βρισκόταν άκόμη στο ὥραίο τῆς κρεβάτι και είχε ξεμερώσει άπό πολλήν ὥρα.

Η Μπέττυ ξεχνώντας τὰ φοβερά δνειρά τῆς νύχτας έφερε πάλι στον νοῦ τῆς δλα τὰ χθεσινὰ περιστατικά και ή φαντασία τῆς άρχισε νὰ δουλεύῃ.

Πήδησε άπ' τὸ κρεβάτι τῆς, και για πρώτη φορά στην ζωῇ τῆς μπόρεσε νὰ πλυθῇ και νὰ ντυθῇ με ὅλη τῆς τήν άνεση και ὅχι βιαστικά και πρόχειρα.

Ο Γλυκύλαος Όνος ὡς μαέστρος σὲ παράσταση κομωδίας, διευθύνει συναυλία ὁμοίων του.

(Ανεκρινόμην, με αὐτὰ τὰ λόγια, άπό τὸ Κόκκινον Καναρίνι.)

Μά το παλιό φουστάνι της, το τριμμένο και ξεθωριασμένο, της φάνηκε ακόμη πιο τριμμένο και πιο ξεθωριασμένο, καθώς αντίκρυσε τον έαυτό της στον καθρέφτη της ώρας της έκεινης κάμαρας. Τότε τα μάτια της έπεσαν στις γαλάζιες κορδέλλες που συγκρατούσαν τα κουρτινάκια των παραθύρων. 'Αφού τις θεώρησε επί πολλήν ώρα και συζήτησε με τη συνείδησή της, αποφάσισε να της «δανεισθής». 'Εάν ή ιστορία της περιουσίας της έβγαине αληθινή, τότε θα μπορούσε βέβαια να της πληρώσει: εάν όχι, τότε το κάτω-κάτω, θα τις έδωσε πάλι στην θέση τους!

Χρησιμοποίησε λοιπόν την μία κορδέλλα για ζώνη και την άλλη για γραβάτα, και αφού καμαρώθηκε αρκετή ώρα στον καθρέφτη, αποφάσισε να βγεί απ' την κάμαρά της. 'Η κυρία Τούκερ βρισκόταν στη διπλανή κάμαρα ώσάν να την παραμόνευε να ξυπνήσει. Και μόλις ή Μπέττυ άνοιξε την πόρτα της, βγήκε να την προυπαντήσει, και με μεγάλο ένδιαφέρον την ρώτησε αν κοιμήθηκε καλά. 'Υστερα, παίρνοντάς την απ' το χέρι, την πήγε στην τραπεζαρία και παρήγγειλε να της φέρουν ένα πρόγευμα.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΓΟ

'Αγαπητοί μου,

ΓΙΑ το έργο αυτό σας μίλησα κι' άλλοτε. Είναι ή τεχνητή λίμνη του Μαραθώνα που υδρεύει σήμερα με τόσο άφθονία την 'Αθήνα, τον Πειραιά και τα δυο Φάληρα. Και για να καταλάβετε αυτή την άφθονία και την τεράστια διαφορά με αριθμούς, αρκεί να σας πω, πως ενώ άλλοτε διοχετεύονταν στην πόλη μας, από το παλιό υδραγωγείο και την Κηφισιά, 8—14 χιλιάδες κυβικά μέτρα νερό την ημέρα (κι' αυτό το χειμώνα, γιατί το καλοκαίρι, που το νερό 'εσα 'εσα χρειάζεται περισσότερο, είχαμε μόλις 6,000) σήμερα, από τη λίμνη του Μαραθώνα, διοχετεύονται 50 χιλιάδες κυβικά μέτρα νερό την ημέρα, χειμώνα-καλοκαίρι! Πώς έγινε αυτό το θαύμα; 'Αξίζει να σας το πω, λεπτομερέστερα από την άλλη φορά, που περιορίστηκα μόνο στα αποτελέσματα, χωρίς να επιμείνω στα μέσα.

Το έτος 1926 είν' ένας σταθμός στην ιστορία της αιώνας πόλης της 'Αθηνάς: άρχισε το σκάψιμο για τη θεμελίωση του φράγματος που θα σχημάτιζε την τεχνητή λίμνη στο

Μαραθώνα. 'Ός τότε, επί 1800 χρόνια, ή πόλη αυτή δεν είχε παρά το υδραγωγείο εκείνο που το άποτελείωσε ο διάδοχος του αυτοκράτορα 'Αδριανού, ο 'Αντώνιος Πίος, το περίφημο 'Αδριάνειο. Τώρα έχει τη λίμνη, τη σήραγγα και το δίχτυ των σωλήνων που διοχετεύουν τάνεξάν-τλητά νερά της. Το μεγάλο έργο άρχισε, καθώς είπαμε, το 1926. Και το 1931, τον 'Ιούνιο, ήταν τελειωμένο: το νερό, από το Μαραθώνα, έρχόταν στην 'Αθήνα καθαρό, διυλισμένο, άποστειρεμένο, έτοιμο...

'Ας 'ιδούμε πρώτα το φράγμα. Αυτό θεμελιώθηκε στο ένδοξο πεδίο όπου μία φορά οι 'Αθηναίοι νίκησαν τους Πέρσες, κι' ακριβώς σε μία βαθεία χαράδρα, κοντά στο σημείο που ενώνονται τα δυο ρεύματα Χαράδρου και Βαρνάβα. Το ύψος του είναι 54 μέτρα και το μήκος του 285. 'Όσο για το πάχος του, αυτό αυξάνει βαθμηδόν από την κορυφή προς τη βάση. Κι' ενώ στην κορυφή είναι μόνο 4 μέτρα, στη βάση φτάνει τα 48. Φανταστείτε τώρα πόσο πλατύ είναι! 'Αλλά τόσο έπρεπε, για να μη το σπάσουν, να μη το γκρεμίσουν τα νερά των ρευμάτων που θα συγκρατούσε στη χαράδρα για να γίνη ή λίμνη. 'Εργο στεγανό, άδιαπέραστο, ακατάλυτο, αιώνιο. Κι' είναι το μόνο τέτοιο στον κόσμο μαρμαρίνο, γιατί ενώ χτίστηκε από σκυροκονίαμα, έλο το μέρος που έβγαινε απ' τα νερά και φαίνεται, ντύθηκε με μάρμαρο. Χρειάστηκαν χίλιοι περίπου εργάτες που έσκαδαν για τη θεμελίωση ένα χρόνο και ύστερα έχτιζαν δυό. Το 1929 το φράγμα ήταν καμωμένο. Κι' έπειδή οι 'Αθηναίοι, μετά τη νίκη τους στο Μαραθώνα, κατασκευάσαν γι' ανάμνηση στους Δελφούς τών λεγόμενων «Θησαυρό των 'Αθηναίων», ένα πιστό όμοιομα του μνημείου εκείνου κατασκευάστηκε και στη βάση του φράγματος, για να θυμίζει τη δεύτερη αυτή νίκη των 'Αθηναίων στο Μαραθώνα, που θάκανε την πόλη τους, από ξερή και άγυρρη, όπως ήταν ανέκαθεν, να κολυμπά στο νερό όπως τώρα!

Χάρη λοιπόν σ' αυτό το φράγμα, σχηματίστηκε ή τεχνητή λίμνη, που έχει έκταση 2, 400,000 τετραγωνικά μέτρα, βάθος 54 μέτρα (στο βαθύτερο μέρος της, έννοείται, γιατί στις άκρες είναι πιο ρηχή) και χωρεί 41,000,000 κυβικά μέτρα νερό, έσο αρκεί για την κατανάλωση τριών ετών. 'Αλλά πως το νερό αυτό, από τη λίμνη, θα φτάσει ως το σπίτι μας, είτε στην 'Αθήνα βρίσκεται, είτε στο Φάληρο, είτε στον Πειραιά; 'Εχου-

με πρώτα μία μεγάλη υπόγεια σήραγγα, που άρχίζει από τη λίμνη και τελειώνει στη Χελιδονού. Μάκρος 13, 400 μέτρα, ύψος 2 και 48 εκατοστά, πλάτος 2 και 3. Για να γίνη, χρειάστηκε να σκάψουν και να φαιρέσουν 60 χιλιάδες κυβικά μέτρα χώμα 450 εργάτες, που δούλεψαν ακατάπαυτα από τον Αύγουστο του 1926 ως το Φεβρουάριο του 1931. 'Επειτα έχουμε μία άλλη σήραγγα, μικρότερη αυτή — μάκρος 2 χιλιάδες μέτρα — που διοχετεύει το νερό στις εγκαταστάσεις του καθαρισμού. 'Επειτα ένα σιδηρένιο άγωγό, ή μάλλον μία άλυσίδα από σιδηροσωλήνες, μακριά 6 περίπου χιλιάδες μέτρα, που περνά από το χωριό Κουκουδάουνες κι' άπησχόλησε άλλους τόσους εργάτες, άλλο τόνον καιρό και τέλος το δίχτυ των μικρών σωλήνων, που άναχωρούν από το μεγάλο αυτόν άγωγό και καταλήγουν στη βρύση του σπιτιού μας. 'Ετσι το νερό κάνει έλο το δρόμο από τη λίμνη του Μαραθώνα ως... το στόμα μας.

Μπορείτε τώρα να φαντασθήτε, με τη βοήθεια των αριθμών που σας έδωσα, την έκταση και το μεγαλείο αυτού του έργου, από τη λίμνη εκείνη που χωρεί έσο νερό μπορούν να χρειαστούν τρεις μεγάλες πόλεις σε τρία χρόνια — ένα εκατομμύριο άνθρωποι! — ως το άπέραντο δίχτυ των τελευταίων νεροσωλήνων. 'Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Είναι κι' οι εγκαταστάσεις του καθαρισμού, δύο άριστοι, της άποστείρωσης. 'Από τη λίμνη, το νερό ξεκινά θολό, ακάθαρτο, γεμάτο μικρόβια. Θα πέθαιναν οι άνθρωποι αν το έπιναν έτσι. 'Αλλά στο δρόμο καθαρίζεται κι' έξυγιαίνεται. Και πρώτα-πρώτα το κάνουν να περάσει από ένα φίλτρο. 'Επειτα το κάνουν να περνά σε διυλιστήρια από άμμο και χαλίκια. Και τέλος το ρίχνουν στύψη και άμμωνία για τα μικρόβια, τα διυλίζουν πάλι και το μαζεύουν, καθαρό πιά, άσπρο κι' άποστειρωμένο, σε μία δεξαμενή. 'Απ' αυτήν διοχετεύεται στην πόλη, όπου πίνουμε με τόσο εύχαριστηση και χωρίς κανένα φόβο. Δεν έχω τόπο να σας πω πόσους εργάτες και πόσα χρόνια χρειάστηκαν αυτές οι εγκαταστάσεις. 'Αλλά μπορείτε πάλι να φαντασθείτε και να συμπληρώσετε έτσι δάκρυο το έργο, που άλλαξε κυριολεκτικά την όψη της πόλης μας. 'Αληθινά μεγαλόβρυχημα που θα μείνει στην αιώνα και θα τιμήσει αυτή τη γενιά που κατόρθωσε να το συντελέσει και θα το παραδώσει στις έρχόμενες.

Σας άσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΝΕΙΡΑ

Σά ρόδα που μαραινούνται το δειλί
Και ξεφυλλίζονται ένα-ένα
Σβύνουν κι' έμέ τα όνειρά μου
Στο διάβα της ζωής μου, ώμένα!

Θωρώ με σπαράγμο το ύστερό μου
Νά γέρνει τ' όνειρο νεκρό,
Πάει κι' αυτό μαζί με τ' άλλα
Και μένω μοναχή μου να θρηνώ.

Πάει κι' αυτό... Θεέ μου, είναι κρίμα
Νά φεύγει τόσο ξαφνικά
Κάθε ώρα που σκορπίζει
Στη δόλια μας ψυχή παρηγοριά,

Μαραινούνται τα ρόδα μέσ' στο δειλί,
'Αγνές πεθαίνουν κορασίες,
Σβύνουν πολύχρωμες οι δύσες
Και ξεψυχούν γοργά οι ροδαυγές.

'Εφήμερα και όλα τα ώραία,
Σκορπούνε πρόσκαιρη χαρά,
'Από κοντά μας φεύγουν και πετούνε
Στ' αϊθήρια τα παλάτια τους ψηλά.

Μικρομέγαλη

ΤΑ ΜΜΑ

Φουρτούνα, άνεμοζάλη
τά κύματα βογγούνε,
οι άνεμοι λυσσούνε,
βροχή κατακλυσμός...

Κι' ενώ φοβερό, δολόληρα βουνά,
μανιασμένα τα κύματα, άπαισιο χο-
ρεύουνε χορό, ένα καράβι καταστα-
σιασμένο, με τα πανιά του κουρέ-
λια, με σπασμένο το τιμόνι, άντιπα-
λεύει ακόμα σ' αυτά, προσπαθώντας ν'
άποφυγή την άβυσσο που μπρός του
άνοίγεται.

Και παλεύει, παλεύει τ' άμοιρο!
'Ο γέρο-καπετάνιος του, που τριάν-
τα χρόνια τώρα άμέτρητες φοβερές
φουρτούνες έχει άντιμετωπίσει παλι-
καρία, τώρα όχρως κι' αυτός δεν ξε-
ρει τί να κάνει.

'Εντούτοις προσπαθεί να δώσει θάρ-
ρος ακόμα σ' όλους, φωνάζοντας...
... 'Αντρίψετε, παιδιά μου...

'Αντρίψετε, παιδιά μου...
σε λίγο ή μπουνάτσα θα διώξει τη

φουρτούνα,
[γυαλί...]
καρδιά τάγερ θέλει να κάνετε πολλή.

Μά το θάρρος όλων — και το δικό του
ακόμα — είχε πέσει μαζί με τα σπασμέ-
να κατάρτια και το θρυμματισμένο τι-
μόνι στη θάλασσα τη μαύρη!

'Απελπισμένοι οι ναύτες, κατάχλω-
μοι άντικρύζουν κάθε στιγμή το χάρο.
Τά θαλασσοδαρμένα πρόσωπά τους
αυλακώνουν δάκρυα, κι' ή ματιά τους
— ματιά γεμάτη πόνο και όδύνη — χά-
νεται πέρα, μακριά, προς το άγαπη-
μένο τους νησί, που δεν έλπίζουν πιά
ν' άντικρύσουν.

Κι' ένα ξανθόμαλλο ναυτόπουλο, ά-
κουμπισμένο σ' ένα κουβάρι σοεινιά
και δερνόμενο απ' το κύμα πικροκλαίει
και σιγομουρμουρίζει:

— Χούσω μου, γλυκειά μου άδελ-
φούλα, δεν θα ξαναδής τον άδελφούλη
σου;

Τά γλυκά σου ματάκια, άδελφούλα
μου, δε θα τα ξανααντικρύσω. 'Ορφα-
νούλα, χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα,
μονάχα έμένα έχεις στον κόσμο... Και
θα με χάσεις κι' έμένα;

Κι' έξαφνα, σά μία άόρατη δύναμη
να τον έσπρωξε, πέφτει γονατιστό, έ-
νώ τα χέρια του ίκετευτικά ύψώνον-
ται.

Τόν βλέπει ο καπετάνιος, τον βλέ-
πουν, κλαίνε από συγκίνηση, γονατί-
ζουν όλοι και νά... μία άπ' όλα τα
στόματα ξεπετιέται ευχή...

'Αη Νικόλα, πρόβαλε
και σώσε μας τους δόλιους
και άσημένιο τάζουμε
στη χάρη Σου καράβι.

'Ωρα δεν πέρασε. Κι' ή τρομερή φουρ-
τούνα κόπασε. Τραβήχτηκαν σά φοβι-
σμένα τα δόλωμαρυ κύματα κι' άφη-
σαν το ταλαίπωρο καράβι — χωρίς να
ξέρη κι' αυτό πώς — να φθάσει στο ά-
γαπημένο του νησί.

Κι' έφθασε παραμονή Χριστουγέν-
νων.

Και το καράβι στάθηκε
και σίμωσαν βαρκούλες
και φέραν τα ναυτόπουλα
Στο χώμα της πατρίδας

Και φέραν το ναυτόπουλο
Στην άγκαλιά της Χρύσως.

'Ελβα

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΑΜΠΗ

Αυτό που θα σας πω γίνηκε πέρσι
του 'Αγίου Χαραλάμπους. Δεν είναι
και πολύ σπουδαίο, θα το δητε παρα-
κάτω.

Σά σίφουνες μπήκαν στο σπίτι, με
τα μάγουλα κατακόκκινα, ή Μαρούλα
κι' ο 'Αντρίκος, μόλις γύρισαν απ' το
σχολείο.

'Όταν κάθισαν να φάνε, ή Μαρούλα
κάτι είδε επάνω στο τραπέζιόμαντιλο.
Το κοίταξε καλά και... έξαφνα πε-
τιέται όρθια.

— Τι είναι αυτό, μαμιά; ρωτάει.
— Ξέρω κι' εγώ; άπαντά ή μαμιά
της, κάθισε να φας τώρα!

— Εγώ όμως ξέρω! φωνάζει ή παρ-
μόνη Μαρούλα, που κατάλαβε ότι έ-
κείνο που βρήκε στο τραπέζιόμαντιλο
είναι φύλλο από γαλατόπητα. Κι' έ-
πειδή ή μαμιά της δεν... τρέχει να
της φέρη το ποθούμενο, τρέχει αυτή
στο μπουφέ. 'Αλλ' από τα τζάμια δε
βλέπει γλυκό.

— 'Α, ξέρω που θα την έχη, λέει ευ-
χαριστημένη για τη σκέψη της και το
βάνει για τη ντουλάπα. Μυρίζει... τί-
ποτα, πάει στην άλλη. 'Α, έδω είναι
άλλοιως τα πράγματα. 'Από την κλει-
δαρότυπα βγαίνει μία σκανδαλιστική
μυροδιά.

— 'Ε! τώρα δε με γελάς! φωνάζει
με θρίαμβο, είναι πητά!

— Καλά, λέει ή μαμιά της, λιγωμέ-
νη από τα γέλια, τα καμώματα της
λαίμαργης κόρης της, κάθισε να φά-
με πρώτα κι' έπειτα θα σας δώσω.

Όπως είδαν πως τόρμαν αυτό το
φάι. Τέλος ήρθε κι' ή πολυπόθητη
πητά.

— Πώ, πώ, Θεούλη μου, τί κομμα-
τάρες! 'Εμένα, μαμιά, τα περισσότερα,
φωνάζουν ή Μαρούλα κι' ο 'Αντρίκος,
ένώ ή μικρή 'Ελενίτσα κουνάει άνυ-
πόμονα τα παδαράκια της. Στη στιγ-
μή καθήκαν τα κομμάτια από τα πια-
τέλα.

'Η καλή μαμιά γελά ευχαριστημένη
με τη χαρά των παιδιών της, που φά-
γανε τόσο άπροσδόκητα πητά που τό-
σο τούς άρέσει.

Μά δεν ξέρετε τί καλά παιδιά είναι!
μόνο λιγάκι λαίμαργα. Πού νάμαστε έ-
μεις τέτοιοι!

— 'Ελάτε να σάς πλύνω, ακούγεται
ή φωνή της μαμιάς, να πάμε στο σπι-
τι της γιαγιάς να την ευχαριστήσουμε
για το γλυκό που μας έστειλε και να
πούμε τά χρόνια πολλά του θείου του
Λάμπη που γιορτάζει σήμερα.

'Ελπίζουσα 'Ελλάς

✽✽

ΤΑ ΔΥΟ ΛΑΣΤΙΧΑ

'Ενα ποδήλατο είχε στους δυο τρο-
χούς δυό έξιους καλά και γερά λάστι-
χα. Σε λίγο καιρό όμως το πιονό λά-
στιχο, που κρατούσε έλο το βάρος,
χάλασε.

Σε κάθε βήμα κι' έσκαζε. Το μπρο-
στινό γκρίνιαζε.

— Τι λάστιχο είσαι σύ; Για το χα-
τήρι σου θα μένουμε κλεισμένοι;

— 'Ελα και σύ πίσω να δούμε, του
άπαντά τ' άλλο.

— Με μεγάλη μου ευχαρίστηση.

'Αλλ' όταν ο ποδηλατάς άλλαξε τη
θέση του και τώβαλε πίσω, έσκασε κι'
αυτό.

'Από τότε δεν τόλμησε να βγάλη
άχνα.

Μαρίνος Βέργας

✽✽

Η ΟΡΦΑΝΟΥΛΑ

Πάνε τώρα έξη μέρες που ή μικρή
Ρόζα έχασε τη μαννούλα της.

Ναί! πέρασαν έξη μέρες και δεν
μπορεί να το πιστέψη! Της φαίνεται
σαν ψέμμα, σαν όνειρο, και δεν μπο-
ρεί ακόμη να το πάρη απόφαση, ή μι-
κρούλα Ρόζα.

'Η Ρόζα — τ' όμορφο αυτό κοριτσά-
κι με τα σγουρά μαλλιά — άλλαξε τώρα,
δεν είναι πιά χαρούμενη και γελαστή,
άλλα μελαγχολική, λυπημένη!

Και να την τώρα άκουμπισμένη στο
μεγάλο στρογγυλό τραπέζι, κλαίει!
Χύνει άλόπητα τα παιδικά της δά-
κρυά της, για να ξεχάσει για λίγο τη
βαρεία θλίψη της!

'Αδία όμως γιατί ή θλίψη κάθε όρ-
φανούλας είναι πολύ, πολύ μεγάλη.
Λεβάντα

✽✽

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΔΙΑΚΑΔΑ

Σήμερα, ύστερα από τόσες μέρες
παγωμένες, βγήκε ένας ήλιος, που νο-
μίζεις ότι ήρθε ή άνοιξη!

Κάθουμαι έξω στην αύλη σε μία πο-
λυθρόνα κι' απολαμβάνω την άνέλπι-
στη λιανιά.

'Ο κύο-Ζοζός ο άγαπημένος μου γά-
τος ήρθε κοντά μου, τριβεί το κεφα-
λάκι στο πόδι της πολυθρόνας χαδιά-
ρικα για να τον προσέξω και να τον
πάρω στην άγκαλιά μου. 'Αλλο που
δε θέλω κι' εγώ.

Σκύβω και κάνω να τον σηκώσω,

ἀλλ' αὐτοὺς δὲν θέλει βοήθεια· πηδᾷ μόνος ὁ κατεργαζοῦνται στήν ποδιά μου, ξαπλώνεται μακάρια κι' ἀρχίζει τὸ ροχαλητό.

Ἐχω τόσα μαθήματα νὰ διαβάσω κι' ὅμως δὲν ἀποφασίζω νὰ μῶν μέσα. Ἀς τ' ἀφήσω κι' ἅμα σκοτεινιάσω...

Ἡ λαμπρὴ μέρα μοῦ φέρνει στὸ νοῦ ἕνα σωρὸ εὐχάριστες σκέψεις: Συλλογιέμαι τὴν ἀνοιξὴ πού θάρη σέ λιγάκι καὶ τοὺς μυρωμένους περιπάτους πού θὰ κάνω στὴν ἐξοχή, όταν τὸ λιβάδι γεμίσει στάχτα, παπαροῦνες κι' ἀγριομαργαρίτες.

Ἄλλ' ἂν ἐγὼ ξεχνῶ τὰ μαθήματα, τὰ θυμάται ἡ μαμὰ πού μὲ φωνάζει.

Κατεβάζω τὸ Ζοῦδ ἀπὸ τὴν ποδιά μου καὶ μπαίνω λυπημένη, ἕνω συγχρόνως σκέπτομαι: Τί ὥραϊος πού θὰ εἶναι ὁ κῆπος μας όταν θὰ ποτίξη τὰ τριαντάφυλλα ἡ

Ἀνοιξιάτικη Βροχούλα
✽✽

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ δάσκαλος δείχνει στοὺς μαθητὰς τὴν ὑδρόγειο σφαῖρα, καὶ λέγει στὸν Τάκη:

— Δεῖξε μου τὴν Ἀμερικὴ.

Ὁ Τάκης τὴ δείχνει.

Ἐπειτα ὁ δάσκαλος γυρνᾷ στοὺς ἄλλους.

— Καὶ ποὺς βρῆκε τὴν Ἀμερικὴ;

— Ὅλα τὰ παιδιά μαζί:

— Ὁ Τάκης, ὁ Τάκης!

Δῆμιος Ἀνθός

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 258ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Ἰδε φυλλ. 14 τοῦ 1932, σελ. 166]

Καθὼς βλέπετε, στὸν Διαγωνισμό αὐτὸν δὲν ἔλαβαν μέρος τόσο πολλοί. Δὲν εἶμαι ὅμως δυσανεστήμενη, γιατί οἱ Συλλογές τους, σχεδὸν ὅλες, εἶχαν πολλές δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις, κι' ὅχι λίγες ἀπ' αὐτὲς ἦταν κι' ὥραϊες. Ἐτσι μπόρεσα νὰ τροφοδοτήσω μὲ Ἀσκήσεις αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ τὰ φυλλάδια μου ἐνὸς δλακερου χρόνου.

Ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχόμενο. Ἐκεῖ οἱ νέοι συνδρομηταὶ θὰ ἴδουν τοὺς ὅρους, πού ὑπάρχουν ὅμως καὶ στὸν Ὁδηγό. Σύμφωνα μὲ αὐτοὺς, ἡ ἀπονομὴ τῶν Βραβείων γίνεται ὡς ἑξῆς: Ἀπὸ κάθε Συλλογῇ, μετρῶ τίς δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις, μετρῶ καὶ πόσες ἀπ' αὐτὲς εἶναι ὥραϊες καὶ προσθέτω τοὺς δυὸ ἀριθμούς. Τὸ ἄθροισμα αὐτὸ δίδει τὴ σειρὰ τοῦ στοῦ διαγωνιζόμενου: Προηγείται ὁποῖος ἔχει τὸ μεγαλύτερο ἄθροισμα, καὶ ἀπὸ δυὸ πού ἔχουν τὸ ἴδιο, ἐκείνος πού ἔχει τὸ δεύτερο ἀριθμὸ μεγαλύτερο, δηλαδή περισσοτέρους ὥραϊες Ἀσκήσεις.

(Π: χ: ὁ 13+7=20 προηγείται ἀπὸ τὸν 15+5=20). Ἐδῶμα παίρνει καθένας τὸ ἡμισυ τοῦ ἄθροισματός του. (Π: χ: 20 δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις, οἱ 10 ὥραϊες=30, ἔδῶμα 15.) Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Πίνακες τῶν Βραβείων θὰ γινόνταν πολλοὶ μεγάλοι μὲ τοὺς τρεῖς ἀριθμοὺς πλάϊ στὸν καθένα διαγωνιζόμενο, δημοσιεύω μόνον τὸν ἀριθμὸ τῶν ἔδῶμων, πού ἀπ' αὐτὸν μαγεύει καὶ νεῖς ἀπάνω-κάτω καὶ τοὺς δυὸ ἄλλους.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω κατὰ ἄνω καὶ δὲν ἐσημείασαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φιόρο τοῦ Δεβάντε* [20Ε]. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Νάριοςος* [28Ε].—*Ἐρεῖκη* [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νέα Ἑλλάς* [18Ε].—*Περιπλοκάς* [18Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Μηλολόνη* [18Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νέλλη* [16Ε].—*Πανελλήνιο Ὀνειρο* [16Ε].—*Κυρὰ τῆς Θάλασσας* [16Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Ταρεζάν* [16Ε].)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκατοστον: Ὑμνος τῆς Ἑλευθερίας, Λαϊδὴ τοῦ Φάουντλεροῦ, Κυρὰ Φροσύνη, Αἰγλη, Κουκουτσάκι, Λαχτάρα τῆς Δευτεριάς, Σιφονέτ, Πολυβώτης, Σεπεσμένος Λόρδος, Ἐρνάνης.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκατοστον: Ρασπουτίν, Σεπεσμένη Λαϊδὴ, Δανάη, Κινεζούλα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκατοστον: Δάκρυ τῆς Μοναξιάς, Πρωῖνὸ Κελάδημα, Πέτρος Μιχαηλίδης.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δυσόχαρτον* [20Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Ἡλιογέννητη* [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μπουμπουλίνα* [19Ε].—*Ἰὰς* [18Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Πρίγκηψ Ἀρπαδ* [18Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ντάλια* [16Ε].—*Ναῖς* [16Ε].—*Δευκάτας* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκατοστον: Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἑθνους, Εὐάγγελος Ἀραχωβίτης, Φαραῶ, Σπαρτιατοπούλα, Ἰων, Ρωμανοῦ τῆς Βοσκοπούλα, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκατοστον: Αἰνιὰ, Ἀρτανιόν. Νηρεὺς, Φάουστ, Χαραυγὴ, Πλάνο Δοξάρι, Παγασαία, Θαραλέα τ' Οὐρανοῦ.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκατοστον: Δοξασμένο Τριπολιτσάκι, Δοξασμένη Ἑλλάς, Κρητικὸ Ἀκρογιάλι, Θέμις, Μακεδονικὸν Ἐντελβαίς, Πληγωμένος Ἀετός, Μυροβόλος Ἀνδρός, Ταξιδιώτης, Πεισματάρα, Ἐρμῆς, Γεώργιος Ἀραχωβίτης, Τραγουδιστής, Νικηφόρος Οὐρανοῦ.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκατοστον: Ἀνίκητος Πολεμιστής, Παπαρούνα, Μαρτίνος Βέγιας.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐκάτη* [14Ε].

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

[Ἰδε φυλλ. 14 τοῦ 1932, σελ. 166]

Ὁ Διαγωνισμὸς Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἦταν μαζί καὶ Καλλιγραφίας. Θὰ λάβαينا δηλαδή ὅπ' ὄψει μου τὸ γράψιμο τῶν Συλλογῶν καὶ θὰ βράβευα τίς πὺ καλλιγραφημένες. Ἀλλὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ λάβῃ μέρος μόνον στὸν Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας, στέλλοντας μὴ Συλλογὴ ἀντιγραμμένων Ἀσκήσεων. Τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ ἔκαμε χρῆση μόνον ὁ *Κάποιος*, πού βραβεύε-

ται κιόλα στὴ Μεγάλῃ Τάξει, γιατί πραγματικῶς ἡ Συλλογὴ του εἶναι πὺ ὁμορφα, πὺ καλλιτεχνικὰ γραμμένη ἀπ' ὅλες. Ἐπειτα ἐρχεται ἡ Συλλογὴ τῆς *Δανάης*, κομψὴ καὶ καταστόλιστη, καὶ τοῦ *Ρασπουτίν*, πού ξεχωρίζει προπάντων γιὰ τοὺς τίτλους τῆς, γραμμένους μὲ ἰδιαίτερα στοιχεῖα καὶ μὲ χρωματιστὸ μελάνι. Ἐπίσης καλλιγραφημένη εἶναι ἡ Συλλογὴ τῆς *Δοξασμένης Ἑλλάδος* πού παίρνει τὸ πρῶτο στὴ Μεσαία.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, κατὰ ἄνω καὶ δὲν ἐσημείασαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κάποιος* ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δανάη* [18Ε].—*Ρασπουτίν* [18Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Ἐρεῖκη* [18Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νέα Ἑλλάς* [16Ε].—*Νέλλη* [16Ε].—*Αἰγλη* [16Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Κυρὰ Φροσύνη* [16Ε].)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκατοστον: Φιόρο τοῦ Δεβάντε, Πανελλήνιο Ὀνειρο, Κουκουτσάκι. Λαϊδὴ τοῦ Φάουντλεροῦ, Νάριοςος, Ἐρνάνης, Σεπεσμένος Λόρδος, Σεπεσμένη Λαϊδὴ, Κινεζούλα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκατοστον: Μηλολόνη, Κυρὰ τῆς Θάλασσας, Περιπλοκάς, Δάκρυ τῆς Μοναξιάς, Πολυβώτης, Ταρεζάν, Λαχτάρα τῆς Δευτεριάς, Καπετὰν Μιαούλης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκατοστον: Σιφονέτ, Πέτρος Μιχαηλίδης, Πρωῖνὸ Κελάδημα, Ὑμνος τῆς Ἑλευθερίας.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δοξασμένη Ἑλλάς* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Θέμις* [18Ε].—*Δυσόχαρτον* [18Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Ἰὰς* [18Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα* [16Ε].—*Αἰνιὰ* [16Ε].—*Ναῖς* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκατοστον: Ἡλιογέννητη, Κρητικὸ Ἀκρογιάλι, Ἀνίκητος Πολεμιστής, Δοξασμένο Τριπολιτσάκι, Μαρτίνος Βέγιας, Γεώργιος Ι. Ἀραχωβίτης, Παγασαία, Εὐάγγ. Ι. Ἀραχωβίτης, Σπαρτιατοπούλα, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, Πλάνο Δοξάρι.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκατοστον: Φάουστ, Πεισματάρα, Ἐρμῆς, Ντάλια, Ἀρτανιόν, Πρίγκηψ Ἀρπαδ, Νικηφόρος Οὐρανοῦ, Φαραῶ, Χαραυγὴ, Ἰων, Τραγουδιστής, Μπουμπουλίνα, Δευκάτας.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκατοστον: Μπουμπουλίνα, Θαραλέα Ἑλληνίς, Παπαρούνα, Ταξιδιώτης, Νηρεὺς, Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἑθνους, Μυροβόλος Ἀνδρός, Πληγωμένος Ἀετός, Μακεδονικὸν Ἐντελβαίς.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐκάτη* [16Ε].—*Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας* [16Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΗ ΔΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὺς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μὴ τυπωμένη ταμνία, ἀπ' αὐτὲς μὲ τίς ὁποῖες σὰς στέλνεται τὸ φύλλο καὶ ἐξομοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 9 Φεβρουαρίου 1933

ΣΤΟ ἐρχόμενο λοιπὸν θὰ δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξις τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματ. Ἀσκήσεων γιὰ τὸ 1933. Οἱ συλλογές σας βέβαια θὰ εἶναι ἑτοιμες καὶ θὰ μοῦ τίς στείλετε μόλις διαβάσετε τὴν προκήρυξιν. Κι' ἐγὼ θάρχωσω ἀμέσως νὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις ἀπ' αὐτὲς.

Ἡ καλιὰ μου *Δορελάτ*, δηλαδή ἡ δ. Γρῶμαν, ἡ καλλιτέχνης χρυσοχόος πού ἔκαμε καὶ τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, ζῆτει τώρα παιδιὰ καὶ κορίτσια γιὰ νὰ τοὺς μάθῃ τὴν ὥραία τῆς τέχνην σὺν τῷ τέλει στήρι τῆς. Ὅσοι κι' ὅσες τυχόν θὰ ἤθελαν νὰ γίνουν χρυσοχόοι, μποροῦν νὰ γράφουν κοινὴ καὶ σὲ πολλὰς περιπτώσεις—π: χ: σὲ πληγιασμένες χιονίστρες τῶν χειρῶν—δὲν κάνει τίποτα. Τὰ παιδιὰ ζήτησαν τίποτα πὺς ἀποτελεσματικὸ. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὺς δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἀπὸ τὸ... μαγιόνορο.

Ναί, *Θέμα*, σοῦ εἶπα πὺς δὲν εἶναι ἀνάγκη νάχης ξεσπαθώμα γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς, ἀλλὰ «δὲν μοῦ κακοφαίνεται» καθόλου πὺς μὲ κάθε γράμμα σου ξεσπαθώνεις! Ἀπεναντίας αἰσθάνομαι χαρὰ καὶ περηφάνεια, γιατί τὸ κανεῖς ἀπὸ ἀγάπη καὶ τὸ θεωρεῖς «ἐρὴν ὑποχρέωση».

Λυπήθηκα πολὺ, *Βασίλισσα τῶν Ρόδων*, πὺς ἐπέσω ἀπὸ τὴν σκαλὰ κι' ἔπαυσε τὸ χέρι σου. Πόσο θὰ ὑπέφερες, παιδί μου! Εὐτυχὸς πὺς ἔγινες καλὰ κι' αὐτὰ τὰ βάσανα ἀνέκονα τώρα πὰς σὰς περασμένα... Γιὰ τὰ ξεσπαθώματα εὐχαριστῶ πάρα πολὺ.

Ἐτσι συμβαίνει, *Φρόσω Γαρουφαλῇ*, πρέπει νάποταθῇ κανεῖς σὲ πολλοὺς γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἕναν. Ὅσοσο ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτὸ τὸ ξεσπαθώμα, πὺς τὸ ἔκαμες μὲ κόπο, καθὼς καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια πὺς τὸ συνοδεύουν. Ἀ, τί μοῦ λές! μὴ κυρία, καλιὰ μου φίλη, σοῦ χάρις τὸν πρῶτο μου τόμο τοῦ 1879; Μ' αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια πολὺτιμο ὄμορο!

Χαίρω, *Ἐντελβαίς*, πὺς εἶσαι τώρα καλὰ καὶ πηγαίνεις πάλι στὸ σχολεῖο. Ναί, τώρα πρέπει νὰ μελετήσῃς, γιὰ νάναπληρώσῃς τὰ μαθήματα πὺς ἔχασες. Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ πόσο μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου ὅσο! ἀπὸ τόσον χαρὸν πὺς εἶχα νὰ διαβάσω δικό σου. Ἀλήθεια, ὁ κύκλος μας φέτο μεγάλως καὶ μεγαλῶνε δλοένα.

Ἐδὼ τώρα, *Ολιμμένη Γοητεία*, ἔχουμε καὶρο σκεδὸν ἀνοιξιάτικον. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ, ὑποθέτω, θὰ τελείωσαν τὰ χιόνια κι' οἱ χιονοπόλεμοι. Πὺς πῆγε λοιπὸν ἡ σχολικὴ γιορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν; Περμένω νὰ μοῦ γράψῃς.

Καί μὲνα, *Μύρον τῆς Ἀνδρου*, πὺς ἄρεσαν πολὺ αὐτὰ τὰ ποιήματα τῆς δ. Φαλαγγᾶ, «Τῶν Χριστογεννητῶν» καὶ «Χαρὰ». Γιὰ τὸ ἄλλο πὺς μὲ ρωτᾷς, δὲν ὑπάρχει κανόνας. Αἰτοί πὺς μὲ τὸ ἐξωτερικὸ τους, ἀπ' τὴν πρώτην στιγμὴν, κινῶν τὴν συμπεφάνει καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην μας, πὺς τὸ ἀξίζουν καὶ πὺς ὄχι. Τὸ ἴδιο ἀκριβὲς κι' ἐκεῖνοι πὺς κινεῖς ἐξαρχῆς τὴν δυσπιστίαν μας. Οἱ πρῶτοι μας δηλαδή ἐντυπώσεις ἀπὸ ἕνα πρόσωπο πὺς ἀλλάζουν ὅσο ἀπὸ μὴ πλατυτέρη γνῶριμια, καὶ πὺς μὲνουν οἱ ἴδιες.

Καὶ τώρα;... Ποτὲ δὲν εἶχα περισσότερα γράμματα μπροστὰ μου καὶ λιγώτερο χῶρον στὴ διάθεσή μου. Γι' αὐτὸ θὰ παρακαλῶς τάχα πῆγα μου παιδιὰ: *Κένταυρον*, *Ταξιδιώτην*, *Κόρην τῶν Φαίδων*, *Ἰὸν*, *Ζέφυρον*, *Χαίρε Φτερά*, Ἀλ-

λέθηνα, *Βασίλισσα τοῦ Πόνου*, αἰσθάνομαι μεγάλῃ χαρὰ νάκού ὅτι τὰ Διαπλάστωκα στὴν πλὴν σου μιλῶν γιὰ μὴ μὲ λατρεῖα... Στὸ φυλλάδιον ἐκεῖνο δ καὶ Φαίδων δὲν ἔγραψε ἐλλείπει χῶρον. Νὰ

λέη κανεῖς «εἶμαι εὐτυχισμένος» δὲν εἶναι πάντα ἐγωϊσμός. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν αἰτία τῆς εὐτυχίας. Π: χ: «Εἰμ' εὐτυχισμένος γιατί ὁ πατέρας μου ἔχει παρὰδεις καὶ μπορῶ νάπολαμῶν τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ κάνω τίποτα». Πολὺ πρόστυχο! Ἀλλὰ όταν λέη κανεῖς: «εἰμ' εὐτυχισμένος γιατί ἔχω ἕναν καλὸ φίλον πὺς τὸν ἀγαπῶ καὶ μάγαπᾷ», εἶναι πολὺ εὐγενὲς καὶ καθόλου ἐγωϊστικόν. Δὲν συμφωνεῖ;

Σοῦ εὐχομαι κι' ἐγὼ, *Παγασαία*, ὅσα ἐπιθυμῇς. Ἀς ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφὴ σου καὶ δὲν παύει πὺς πέρασε τίς γιορτὲς μὲ στενοχώρια! καὶ τὸ χρόνον νὰ τίς περάσῃς καλύτερα.

Ἄγγελε τῆς Δευτεριάς, σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ νέο ξεσπαθώμα. Ἡ θεραπειὰ αὐτὴ γιὰ τίς χιονίστρες—ξέστο ποδόλουτρο, τάλκ, βαζελίνα, κάλτσες—εἶναι πολὺ κοινὴ καὶ σὲ πολλὰς περιπτώσεις—π: χ: σὲ πληγιασμένες χιονίστρες τῶν χειρῶν—δὲν κάνει τίποτα. Τὰ παιδιὰ ζήτησαν τίποτα πὺς ἀποτελεσματικόν. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὺς δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἀπὸ τὸ... μαγιόνορο.

Ναί, *Θέμα*, σοῦ εἶπα πὺς δὲν εἶναι ἀνάγκη νάχης ξεσπαθώμα γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς, ἀλλὰ «δὲν μοῦ κακοφαίνεται» καθόλου πὺς μὲ κάθε γράμμα σου ξεσπαθώνεις! Ἀπεναντίας αἰσθάνομαι χαρὰ καὶ περηφάνεια, γιατί τὸ κανεῖς ἀπὸ ἀγάπη καὶ τὸ θεωρεῖς «ἐρὴν ὑποχρέωση».

Λυπήθηκα πολὺ, *Βασίλισσα τῶν Ρόδων*, πὺς ἐπέσω ἀπὸ τὴν σκαλὰ κι' ἔπαυσε τὸ χέρι σου. Πόσο θὰ ὑπέφερες, παιδί μου! Εὐτυχὸς πὺς ἔγινες καλὰ κι' αὐτὰ τὰ βάσανα ἀνέκονα τώρα πὰς σὰς περασμένα... Γιὰ τὰ ξεσπαθώματα εὐχαριστῶ πάρα πολὺ.

Ἐτσι συμβαίνει, *Φρόσω Γαρουφαλῇ*, πρέπει νάποταθῇ κανεῖς σὲ πολλοὺς γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἕναν. Ὅσοσο ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτὸ τὸ ξεσπαθώμα, πὺς τὸ ἔκαμες μὲ κόπο, καθὼς καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια πὺς τὸ συνοδεύουν. Ἀ, τί μοῦ λές! μὴ κυρία, καλιὰ μου φίλη, σοῦ χάρις τὸν πρῶτο μου τόμο τοῦ 1879; Μ' αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια πολὺτιμο ὄμορο!

Χαίρω, *Ἐντελβαίς*, πὺς εἶσαι τώρα καλὰ καὶ πηγαίνεις πάλι στὸ σχολεῖο. Ναί, τώρα πρέπει νὰ μελετήσῃς, γιὰ νάναπληρώσῃς τὰ μαθήματα πὺς ἔχασες. Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ πόσο μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου ὅσο! ἀπὸ τόσον χαρὸν πὺς εἶχα νὰ διαβάσω δικό σου. Ἀλήθεια, ὁ κύκλος μας φέτο μεγάλως καὶ μεγαλῶνε δλοένα.

Ἐδὼ τώρα, *Ολιμμένη Γοητεία*, ἔχουμε καὶρο σκεδὸν ἀνοιξιάτικον. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ, ὑποθέτω, θὰ τελείωσαν τὰ χιόνια κι' οἱ χιονοπόλεμοι. Πὺς πῆγε λοιπὸν ἡ σχολικὴ γιορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν; Περμένω νὰ μοῦ γράψῃς.

Καί μὲνα, *Μύρον τῆς Ἀνδρου*, πὺς ἄρεσαν πολὺ αὐτὰ τὰ ποιήματα τῆς δ. Φαλαγγᾶ, «Τῶν Χριστογεννητῶν» καὶ «Χαρὰ». Γιὰ τὸ ἄλλο πὺς μὲ ρωτᾷς, δὲν ὑπάρχει κανόνας. Αἰτοί πὺς μὲ τὸ ἐξωτερικὸ τους, ἀπ' τὴν πρώτην στιγμὴν, κινῶν τὴν συμπεφάνει καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην μας, πὺς τὸ ἀξίζουν καὶ πὺς ὄχι. Τὸ ἴδιο ἀκριβὲς κι' ἐκεῖνοι πὺς κινεῖς ἐξαρχῆς τὴν δυσπιστίαν μας. Οἱ πρῶτοι μας δηλαδή ἐντυπώσεις ἀπὸ ἕνα πρόσωπο πὺς ἀλλάζουν ὅσο ἀπὸ μὴ πλατυτέρη γνῶριμια, καὶ πὺς μὲνουν οἱ ἴδιες.

Καὶ τώρα;... Ποτὲ δὲν εἶχα περισσότερα γράμματα μπροστὰ μου καὶ λιγώτερο χῶρον στὴ διάθεσή μου. Γι' αὐτὸ θὰ παρακαλῶς τάχα πῆγα μου παιδιὰ: *Κένταυρον*, *Ταξιδιώτην*, *Κόρην τῶν Φαίδων*, *Ἰὸν*, *Ζέφυρον*, *Χαίρε Φτερά*, Ἀλ-

κωνίδα, (μὲ τὴ χαριτωμένη φωτογραφία τῆς γατίτσας τῆς) *Ἐθνοφροσύνη*, *Ἐξυπνο*, *Ἀστέρι*, *Παπαρούνα* (κι' ἄλλο γράμμα μὲ ξεσπαθώμα!)

τὸ αἶσθημα τοῦ μέτρου καὶ τῆς ἀκριβολογίας κι' ἂν περιορισθῇ σὲ θέματα εὐκολώτερα, ἀσφαλῶς θὰ πτύχῃ. — «Θυμᾶσαι;» τῆς **Μαρίας Ἀντουανέτας**. Ἀδύνατο νὰ κἀνὴ κανεὶς τέτοιες σκέψεις μπροστὰ σ' ἕνα νεκρὸ. Αὐτὰ τὰ ποῦ νὰ τὰ γράφῃ σ' ἕνα φίλο του ποῦ ἔχει καιρὸ νὰ τὸν ἰδῇ. Γενικὰ πολὺ ἀπίθανο κομμάτι. — «Γυρισμός» τοῦ **Α. Β.** Ἀτεχνοὶ στίχοι, λανθασμένες ὁμοιοκαταληξίες. — «Ἐφυγε ἡ Ρηνούλα» τῆς **Μ. Ο.** Ποίημα εἶναι; Πεζοτράγουδο; Δὲ φαίνεται καθαρὰ. Ὅπως-δήποτε ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις γιὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς δημοσιεύσιμο. — «Νοσταλγία» τῆς **Ἰουλιέτας Ρωμαίου**. Ξενικὸ καὶ ἀκατάληπτο. Τὶ θέλουν οἱ φασίστες, οἱ Ἀλ-πεῖς καὶ τὰ ἐντελῆς σ' ἕνα πρωτότυπο ἐλληνικὸ κομμάτι; Διαλέγετε ἐλληνικώτερα θέματα. — «Τ' ὄρφανούλι» τῆς **Δ. Γ. Ε. Γ.** Πολὺ ρηχό, χωρὶς τίποτε τὸ ἰδιαίτερο. Ἐ-να παιδί δεκαπέντε χρόνων εἶναι πιά πολὺ μεγάλο γιὰ νὰ λέγεται «ὄρφανούλι». — Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Κ. Ν. Ρ.** (τόμον ἔστειλα) **Δε-βάνταν** (τὸ ἔλαβα, νὰ ἰδοῦμε . . .) **Νυφού-λαν τ' Οὐρανοῦ** (εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ γρά-ψῃς λαμπρά· εὐχαριστῶ γιὰ τίς συστάσεις σου κι' ἄς μὴν εἶχαν ἀκόμη ἀποτέλεσμα· ὁ ἐπιμένων νικά· ἔλαβα τὸ Πένταθλο σου) **Κρινάκι** (ἔλαβα· εὐχομαι περαστικά καὶ περιμένω) **Ἐλπιδοφόρον Ἰππότην** (ἔ-στειλα 7 τετράδια· ἐλπίζω σὲ λίγο νὰ ἔχῃς ἀλληλογραφία μὲ ἀρκετὰ διαπλάσπουλα) **Ἀγνωστον** (μετὰ χαρᾶς· Ὁδηγὸν ἔστει-λα) **Βολιώτικο Ναυτάκι** (τὸ γραμματά-κι σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ· γιὰ τὸ ξεσπά-θωμα ὑπερευχαριστῶ) **Δεκαεπταετῇ Ὀ-νειροπόλον** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολ-λὴ γράφῃς μου· νὰ μοῦ γράφῃς ἐπίσης κι' ἡ ἀδερφή σου, ποῦ θὰ εἶδε τὸ ψευδώνυμό της) **Δάμωνα** (ἔ, δὲν θ' ἀργήσῃ καὶ ἡ «Κυριακή»· ἤθελα νὰ γίνουν πρῶτα οἱ Δια-γωνισμοὶ Ἀσκήσεων καὶ Καλλιγραφίας) **Ἀλκιστὴν** (ἡ πρώτη ὄχι, ἡ δευτέρα ναί, τὴν τρίτη δὲν μπόρεσα νὰ τὴ διαβάσω· τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε ξεχωριστὰ κι' ἄς μὴν εἶχε ξεσπάθωμα· ναι, μπορεῖς ἀ-κόμα νὰ στείλῃς) **Ἀκτίνα Ἐλπίδος** (εὐχαριστῶ πολὺ· γιὰ τὸ ὑπόλοιπο ἔστει-λα 11 τετράδια) **Τάσον Δούξην** (εἶπα σὸν κ. Ε. αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις γιὰ τὴν πα-ράστασι τῆς «Ἀνιέζας» στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ· τώρα τὸ ἔργο του αὐτοῦ δημοσιεύεται στὴ «Νέα Ἑστία») **Νησιωτοπούλαν** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· Ὁ-δηγὸν ἔστειλα· χαίρω πολὺ) **Ἀτρόμητον Ἀχιλλέα** (αὐτὸ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ κα-λὰ λόγια) **Ὀρτανσίαν** (πολὺ ὥραιο τὸ γραμματάκι σου κι' ἐλπίζω νὰ λαβαίνω συχνά· θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισή τοῦ ψευδω-νύμου) **Πανσὲν** (χαίρω πολὺ· σοῦ ἐνέκρι-να τὸ ψευδώνυμο· γράφῃς μου) **Ἀδγερινὸν** (ἔστειλα 10 τετράδια) **Πληρωμένην Καρ-δούλαν** (χαίρω γιὰ ὅλ' αὐτὰ· ἀγγελία δὲν ἦταν μέσα σὸ γράμμα σου) **Δανάην** (ἔ-λα τὰ ἔλαβα· μὰ δὲν σοῦ ἀπήντησα καθό-λου; αὐτὸ τὸ γράμμα σου δὲν ἔχει χρονο-λογία) **Μάριον** (παραγγέλια ἐπιταγῆς ἐξετελέσθη ἀμέσως, εὐχαριστῶ) **Μαίρην Χρ.** **Χατζηκωνσταντῇ** (μπράβο, μικρούλα μου! γιὰ τὴν ἡλικία σου γράφεις πολὺ κα-λά· σοῦ ἔστειλα τὸ 8ο φυλλάδιον) **Ρεζεν-τᾶν** (λυσόχαρτο καὶ τετράδια ἔστειλα) **Κροκόπεπτον Ἀδὴν** (χαίρω ποῦ σοῦ ἀ-ρέσουν τόσο τὰ μυθιστορήματά μου) **Ἀν-ναν Βοντζαλίδου** (Ὁδηγὸν ἔστειλα) **Βέ-δαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰανουαρίου, θάπαντήσω σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 262ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ με-χρι τῆς 11 Ἀπριλίου.

122. Συλλαβόγριφος

Νὰ τῆς Αἰγύπτου ὁ θεός,
Καὶ ποιὸς δὲν τὸν γνωρίζει;
Μὰ σύμφωνα προσκόλλησε
Στὰ δύο του τὰ πλευρά
— Περίεργο στολίδι —
Κι' ἄξαφνα σήκωσε πανιά,
Θάλασσα τώρα σκίζει
Κι' ἀπ' τὸ λιμάνι οἱ ἄνθρωποι
Τοῦ λένε μὲ χαρά:

— Νάχῃς καλὸ ταξίδι!
Νέα Ἑλλάς

123. Μεταγραμματισμός

Κουτὸ καὶ φλύαρο πουλί
Σοφὸς νὰ γίνῃ δύναται;
Πετᾷ τὴν κοψίφα κεφαλὴ,
ΠΑίρνει μιὰν ἄλλη πιὸ καλή,
Καὶ χωρὶς κόπο γίνεται.

Ἐρεῖκη

124. Ἀναγραμματισμός

Ἄν ἡ κεφαλὴ λαίμυς
Κι' ὁ λαιμὸς γίνῃ κεφάλι,
Κάποιος ἦρως μυθικός
Τὸν πατέρα του προβάλλει.
Φίτρο τοῦ Λεβάντε

125. Αἵνιγμα

Σπουδαῖος Φιλικός,
Ἄλλὰ καὶ ποταμός,
Τὸ ἄρσενικό μου.
Μιὰ πόλη ἐλληνικὴ
Καὶ παραγωγικὴ
Τὸ θηλυκὸ μου.
Φίτρο τοῦ Λεβάντε

126. Δικτυωτὸν

* * * * * = Ἀρχαία ποιήτρια
* * * * * = Ὀκνηρία, ἀμέλεια
* * * * * = Τὸ χοῦμα!
* * * * * = Ρῆμα σύνθετον
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Φίτρο τοῦ Λεβάντε

127. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
2 1 2 4 7 = Ἀρχαία πόλις.
3 6 7 8 6 7 = Κακοῦργος
4 5 6 8 8 2 7 = Ὅρος τῆς Ἀττικῆς
5 6 8 6 0 = Λατρευτὴ
6 0 9 7 = Δοξάζεται
7 4 5 6 = Νήσος
8 5 9 3 2 7 = Ὅρος
9 0 2 7 = Ἀρχαῖος θεός
0 9 5 4 3 2 7 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
Νέα Ἑλλάς

128. Ρητὸν διὰ Μαγικοῦ Γράμματος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δ' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχημα-τισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων δώδεκα γράμ-ματα κατὰ σειράν — τρία τῆς πρώτης, τρία τῆς δευτέρας, τέσσερα τῆς τρί-της καὶ δύο τῆς τετάρτης — νάποτελοῦν ἀρχαῖον ρητόν:

ἡγία, πόρος, ἐνέργεια, βίος,
Ἐρεῖκη

129. Μικτόν

ου - ρ - αι - vs - αουει
Νέα Ἑλλάς

[Ἀπὸ βραβευθείσας Συλλογὰς τοῦ 258ου Διαγωνισμοῦ, τοῦ ὁποίου σή-μερον δημοσιεύονται τ' Ἀποτελέσματα]

ΛΥΣΕΙΣ

δὲν δημοσιεύονται σήμερα, γιὰ τὸ ἦταν τῶν Πνευματικῶν. Ἀσκήσεων τοῦ 48ου φυλλαδίου, ποῦ ἔχουν δοθεῖ καὶ γιὰ τὸ Πένταθλο. Ἡ προθεσμία του ἔληξε τὴν 31 Ἰανουαρίου. Θὰ δεχθῶ ὁ-μῶς ἀπαντήσεις κι' ὡς τὴν ἐρχομένην Παρασκευῇ, γιὰ τὸ ἐρχόμενο Σάβ-βατο θὰ δημοσιευθοῦν κι' οἱ λύσεις τοῦ 48ου φυλλαδίου κι' ἐπομένως ἀ-παντήσεις γιὰ τὸ Πένταθλο δὲν μπο-ρεῖ πιά νὰ εἶναι δεκτές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΓ'—133]

Τρελλὴ Ζαννέτ, Δεβάντα, εὐχαριστῶ πολὺ καὶ εὐχομαι ἀνθόσπαρτο τὸν και-νούργιο χρόνον. Ποῖται εἶσθε; **Μυρτούλα**

[ΔΓ'—134]

Ἀνταλλάσσω κάρτες καὶ τετραδιάκια Ἀμὲ ὄλους καὶ ὄλες. Μὴ μὲ ξεχνᾶτε, γράφατε Δ/σις: Κύριον Ἀλβέρτον Πηκάρ, πρόξενον Βελγίου, Κέρκυραν, διὰ:

Ἰππότην τοῦ Ἀέρος

[ΔΓ'—135]

Προκλήρυσον Διαγωνισμό καλλιτεχνι-κῶν καρτῶν. Προθεσμία διμήνην, ἡ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ θὰ βραβεύῃ τίς ὁμορφότε-ρες. Δ/ση: Πόπη Γ. Παγιαύλα, Λιδάδια Χίος.

Ἀρχοντοπούλα

[ΔΓ'—136]

Ἡ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ θερμὰ παρακαλεῖ τὰ Διαπλάσπουλα νὰ ὑποστηρίξουν τῆς ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑΣ τὸ Διαγωνισμό.

[ΔΓ'—137]

Χαιρετῶ ὄλες-ους. Ἀνταλλάσσω τε-τραδιάκια μὲ Διαπλάσπουλες. Μα-ριὰν Κηλάδη, Χίος.

[ΔΓ'—138]

Ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλάσπουλα-ες. **Γλυκεῖα Χαραυγὴ**, θὰ ἀρνηθῇς; Δ/σις: Ν. Φάλτην, (διὰ Σμυρνιόν), Λυκούρ-γου 10, Ἀθήνας.

[ΔΓ'—139]

Ἀναδρομικά, ἐξαιρουμένου τοῦ ἀποτε-λέσματος τοῦ περυσικοῦ δημαψήφισμα-τος, ποῦ κατὰ γενικὴ ὁμολογία ἀποτελεῖ «ἀσυγχώρητο καλαιοθητικὸ σφάλμα», πῆ-ραν περισσότερες ψήφους στὰ ἐτήσια δη-μοψηφίσματα, κατὰ σειράν, τὰ ψευδώνυμα: **Βασίλειος Μανεδών, Τραγοῦδι τῆς Δευ-τεριάς, Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Φάρος τοῦ Βοσπόρου, Δαρνοστέφης 21, Ἰδα-μαῖος** κτλ. Ὅλα αὐτὰ περιλαμβάνονται στὴ βαθεῖα καὶ πλατεῖα σημασία τῆς ΜΕ-ΓΑΛΗΣ ΙΔΕΑΣ: Εἶναι τ' ὠραιότερο, πα-τριωτικώτερο, ἰδανικώτερο καὶ συγκινητι-κώτερο ψευδώνυμο ἀπ' ὅσα φάνηκαν στὴ Διάπλαση... Ψηφίστε το ὄλες καὶ ὄλοι φανατικά.

[ΔΓ'—140]

Ψηφίστε τὸν **Ξεπεσμένο Λόρδο**. Ἐ-ταί θὰ ἐκπληρώσῃ τὰ τῆς (ΔΓ'—102) ἀγγελίας.

[ΔΒ'—141]

Διαπλάσσομε, ἀλληλογραφεύμεν: Γρά-ψατε πρῶτοι. Δ/σις: α') Ἀνὶθα Μι-νέρβαν Ζουλούμη, Βάρβογλη 9, Ἀθήνας, διὰ **Μέντιουμ**, β') Καν Παυλίδου, Πινδάρου 21, Ἀθήνας, διὰ **Θεότρελλην**

[ΔΓ'—142]

Χαιρετῶ τὰ Διαπλάσπουλα. Ἀλληλο-γραφῶ μὲ ὄλους-ες. Δ/σις: Ἑλλην Ραπτοπούλου, Πρεβέζης 63, Ἀθήνας, διὰ **Μαραμένο Ρόδο**

[ΔΓ'—143]

Ψηφίστε φανατικά τὸ: **ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ**